

กระถินข้างธรรมาสัน

ฉบับที่ ๕๓ เดือนกรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

เส้นทางพระโพธิสัตว์ (ต่อ)

สังฆารหลวงปู่สุริยะ วัดอะเลงกาศินท์ เมืองย่างกุ้ง

กราบลาอย่างสุดแสนเสียดาย ลงมาถึงชั้นล่างที่มีข้าวของวางระเกะระกะ ผุ่นจับเขรอะไปหมดทุกชิ้น ครั้งแรกอาดมาก็ไม่ได้สนใจเท่าไร แต่เมื่อตั้งใจดูเข้าชิ้นหนึ่ง เห็นคำบรรยายที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษตัวจิ๋วเข้า เฮ้ยเว้ย..! นี่มันเรื่องราวรูปโภคของพระมหากษัตริย์ และพระราชินีทั้งนั้นเลยนี่หว่า..!

เจ้าประคุณเอ๋ย...คนพม่าเขาเป็นลิงได้แก้ว หรือว่าเข้าถึงธรรมจนปล่อยวางได้กันแน่..? กระทั่งฉากกั้นท้องพระโรงฝีมือช่างละเอียดยิบสวยจนบอกไม่ถูก ประเมินคุณค่าและราคาไม่ได้ ถูกตั้งให้ผุ่นจับและแมงมูมทำรังเฉยเลย ดูเห็นแล้วจะบ้าตาย..!

กลับออกมาด้วยความรู้สึกบอกไม่ถูก โขยุนท์พาขึ้นตึกโทรมๆ อีกหลังหนึ่ง โอ๊ย...โคตรเพชรายอดมงกุฎอีกแล้ว..! สังฆารของหลวงปู่สุริยะผู้สร้างพระมหาเจดีย์และวัดนี้เอง บรรจุอยู่ในบุษบกแกะสลักอย่างงดงามทำนมรณภาพมา ๓๒ ปีแล้ว..!

หลวงปู่ท่านเกิดแรม ๘ ค่ำ เดือน ๑๐ จ.ศ. ๑๒๗๗ มรณภาพ จ.ศ. ๑๓๒๙ อายุได้ ๕๒ ปีเท่านั้น แต่ฝากผลงานมโหฬารและสังฆารศักดิ์สิทธิ์เอาไว้ให้กราบไหว้บูชา ธรรมใดที่หลวงปู่รู้แจ้งเห็นจริงแล้วขอลูกทั้งหลายเป็นผู้มีส่วนรู้เห็นธรรมนั้นในชาติปัจจุบันนี้ด้วยเถิด...

แม่ชีที่เฝ้าจุดทำบุญบอกว่า จุดที่หลวงปู่ท่านสำเร็จมรรคผลเขายังรักษาเอาไว้ พวกเรารีบไปดูด้วยความตื่นเต้น เขาทำเป็นกุฏิถ้าไม่ใหญ่เท่าไรนัก ตรงจุดที่ท่านนั่ง เขาทำหลักหินอ่อนเอาไว้ ทั้งหลักหินทั้งเครื่องบูชา ถูกปลวกขึ้นคลุมเป็นจอมปลวกใหญ่สูงเกือบเท่าตัวคน..!

กระแสนั้นแผ่ซ่านไปทั่วทุกทิศ ท่านนาวันรีบให้ทิดจิตรชำระหนี้สงฆ์นำดินไปไว้บูชา กราบไหว้อธิษฐานแล้วกลับมาขึ้นรถด้วยความปลื้มใจถึงให้กลับเมืองไทยตอนนี้ก็ไม่เสียดายเลย คຸ້ມເລືອກທີ່ຈະຄຸ້ມແລ້ວເປັນກຳໄລໄວທິດທີ່ມາສາລເລືອກຄຸ້ມ...

ลุงชาวบรทุกพวกเราผ่านสนามบินมิงกะลาดง (มหามงคล) ฝากลิ้นเหม็นของขยะกองมหิมา เลี้ยวขวาตรงมาพระเจดีย์แม่ละมูประวัติของนางละมู (ลำพู) ท่านเป็นภรรยาของพญาจระเข้งาโมยาคลายกับพญาชาละวันของเราที่กลายร่างเป็นคนได้...

พญาจระเข้ผิตคำสาบาน กลับร่างเป็นคนไม่ได้อีก จึงหนีไปในน้ำตามวิสัย นางละมูพายเรือตามสามี เรือล่มจมน้ำตาย พญาจระเข้คาบเมีย

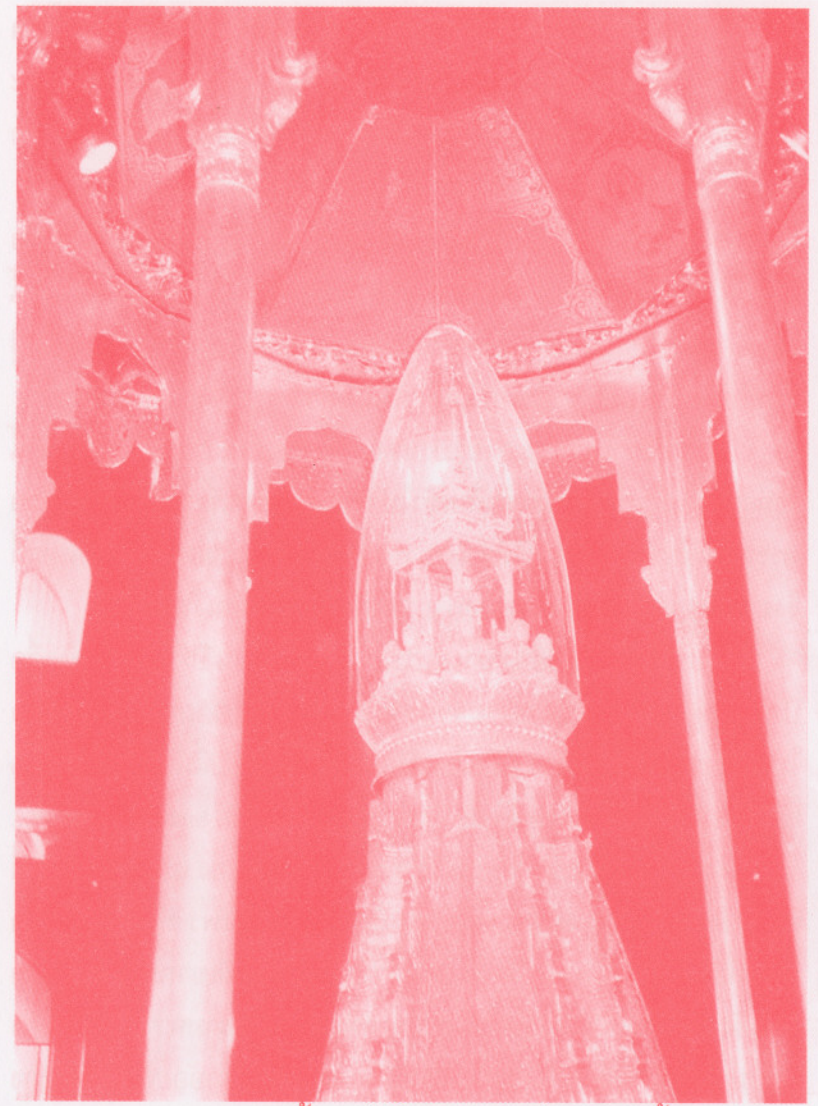
มาวางไว้บนบกตรงจุดนี้ เขาจึงสร้างเจดีย์ไว้เป็นที่ระลึก ที่หน้าเจดีย์เป็นพระปางแปลกตาครึ่งนั่งครึ่งนอนไม่เหมือนใคร...

หลังวัดเป็นรูปปั้นพญางัฏจะเขี้ยวหลายวา มีแม่ค่านำลูกหลานมาวางขายด้วย ลูกปั้นๆ คล้ายลูกจัน ขั้วผลเป็นกลีบคล้ายขั้วมะเขือเปราะ มีหนวดยาวเส้นหนึ่งที่ได้ผล เป็นสีเขี้ยวอ่อน ราคาลูกละ ๑๐ จี๊ด กินไม่ได้ เขาให้เก็บเป็นที่ระลึกเฉยๆ...

ห้องสุขาใหม่เอี่ยมมาใช้ ค่าบริการ ๓ จี๊ด พระพรี่จะ ฉีรดเขาเสร็จกลับมาที่รถ ตันอุหายหัวไปตามไม่เจอ รอกันเป็นนาน กว่าจะโผล่หน้าดำๆ มา ที่แท้ไปซื้อยาโต้ปซุสองนิ้วให้ลูกพี่...

พระเจดีย์แมละมุ (นางลำพู) เมืองย่างกุ้ง

พระบรมธาตุเขี้ยวแก้วในพระเจดีย์สเวตอเมียด

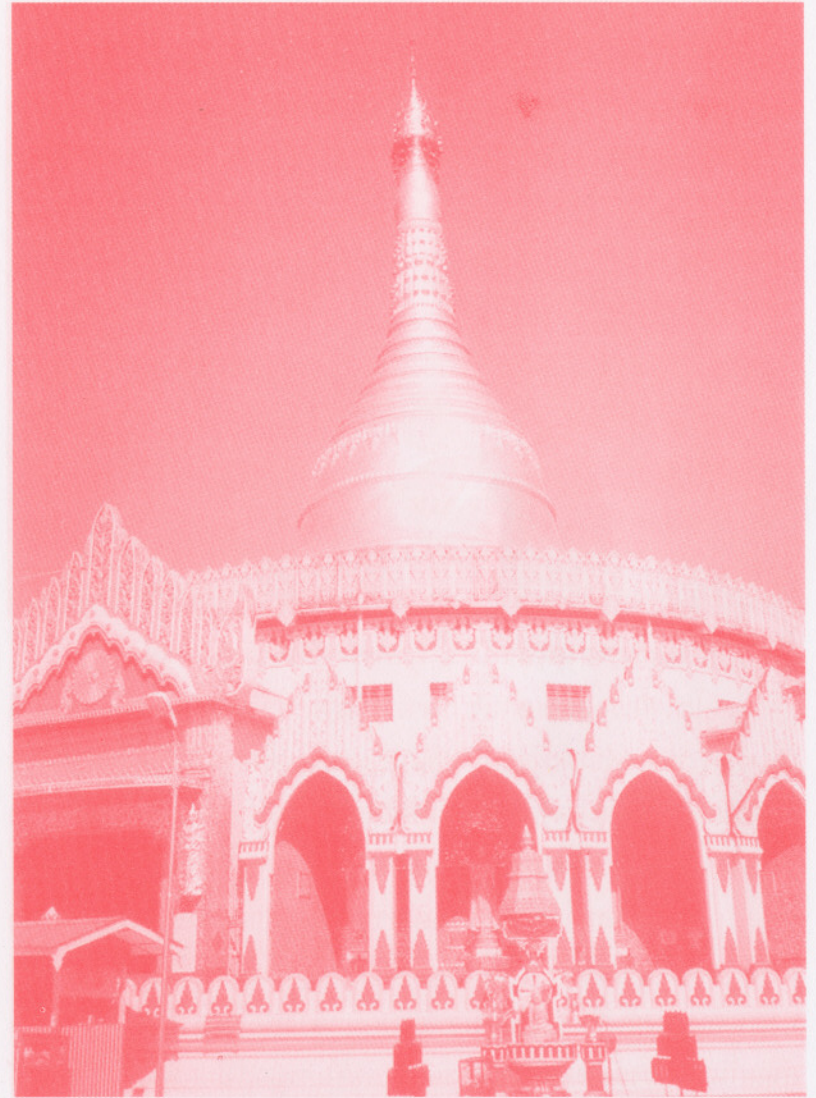
เสียค่าจอตกร ๒๐ จีต มาถึงพระมหาธาตุสแวดอเมียด
มันเก็บอีก ๑๐ จีต แม่ค้าขายดอกไม้มาล้อมหน้าล้อมหลัง ดอกไม้กำละ
๓๐ จีต ชักซี่เหนียวขึ้นมา ลิบนิ้ววันทาแล้วเอาเงินหยอดตู้ทำบุญบูชา
พระทันตธาตุดีกว่า พระเจดีย์นี้รัฐบาลพม่าออกทุนสร้างจึงเสร็จเร็ว...

ทางรัฐบาลจีนมอบพระทันตธาตุเขี้ยวแก้วให้รัฐบาลพม่า เพื่อ
เชื่อมสัมพันธ์ไมตรี รัฐบาลจึงทุ่มงบจำนวนมหาศาลเนรมิตพระมหาธาตุนี้
ขึ้นมา แต่ค่าปิดทองเสาโดยรอบก็ตันละแสนห้าหมื่นจัตเข้าไปแล้ว ยังบรู
หินอ่อนโดยรอบอีก ราคาเท่าไรเลิกคิดได้เลย...

ทั้งที่รู้ว่าเขาห้ามถ่ายรูป แต่อดมาขอบอะไรที่ทำหายแบบนี้
จึงดีลูกเชื่อ ขำมรั้วกันที่สูงสักคืบเข้าไป ถ่ายภาพพระเขี้ยวแก้วที่ล้อมด้วย
พระหยกเขี้ยวจี้ เพิ่งถ่ายได้สามรูป ทำนนวนินตามเข้ามาอีกรูป เจ้าหน้าที่
จึงมานิมนต์ลง บอกว่าข้างล่างถ่ายรูปได้สวยกว่า เป็นนั่นไป...

มาถึงพระเจดีย์กะบาเอประมาณ ๔ โมงเย็น ปีที่แล้วเขาหุ้มเสื่อ
ปิดทองอยู่ มาปีนี้เหลือองร่วมสวยงามใหม่เอี่ยมเขี้ยว กราบทำบุญแล้ว
ไปชมการสอบพระผู้ทรงพระไตรปิฎกที่ถ้ำลับฮูฮู ปีนี้นับเป็นครั้งที่ ๕๑
แล้ว ใช้เวลาในการสอบ ๑ เดือน (เริ่มจาก ๒๗ ธันวาคม ๒๕๔๑) เช่นเดิม...

หาตู้ของที่ซื้อ ความลับมาแตกเอาตอนนี้เอง เมล็ดไม้ลายๆ ที่
คิดว่าเป็นเมล็ดจันทน์เทศ ตั้งใจจะซื้อไปเข้ายาสมุนไพร กลายเป็นเมล็ด
ลานที่ยังไม่ได้กะเทาะเปลือก อดมาเห็นแต่แบบที่เขากะเทาะเปลือก
แถมยังปิดเงาจนเป็นมันวับเหมือนพลาสติก เพิ่งมาทราบความจริงที่นี้เอง
กลับมาขึ้นรถติดจืดทรายหัวไปบ้าง กลับมาพร้อมน้ำอ้อยแจกคนละถุง
ไอ้เรื่องทำให้ข้าละגע่งนั๊ก..!

พระเจดีย์กะบาเอ (โลกร่มเย็น) เมืองย่างกุ้ง

หลวงพ่อดโตเช่าทัดจี วัดพะยาจี้ใต้ เมืองย่างกุ้ง

ไซเฟอร์จอมชอกแซกพามาวัดพะยาจี้ใต้ กราบหลวงพ่อดโตเช่าทัดจี (หลวงพ่อดโตเท่าตีกหกชั้น) เป็นพระนอนองค์มโหฬาร ตกแต่งสีจนสวยเหมือนแกะจากหยก ท่านป้อปกับท่านตู่ไปให้แม่ค้าที่นี้ฟัน ชื่อประจำไม้ตีตตะเห็ด (มะเกลือ) พวงละ ๙ เมตร เจอไป ๒๕๐ จัด..!

วัดมหาสะจะอะตุละชินะมาร (มหาศากยะอะตุลย์ชินะมาร) มีหลวงพ่อดโตงาทัดจี (หลวงพ่อดโตเท่าตีกห้าชั้น) เป็นพระพุทธรูปทรงเครื่องปางสมาธิ งามไปคนละแบบกับหลวงพ่อดโตเช่าทัดจี วัดก็อยู่แต่ถนนกัน อาตมาตั้งใจจาดจ่ารายละเอียดยมากไปหน่อย ลืมกล้งตัวเก่งซะได้ดีที่ท่านชาช่วยเก็บมาให้ ขอขอบคุณมากครับ...

หลวงพ่อดโตงาทัดจี วัดมหาสะจะอะตุละชินะมาร เมืองย่างกุ้ง

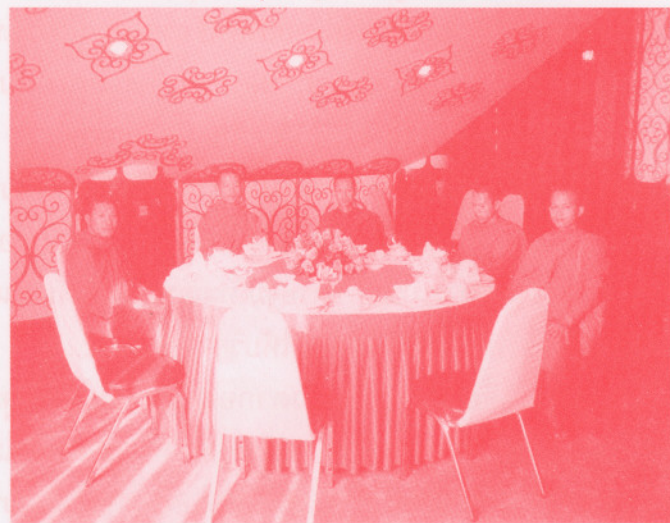
ภัตตาคารเรือการเวก ในสวนสาธารณะบึงกันดอจี เป็นสัญลักษณ์ของการท่องเที่ยวเมืองพม่า

ไชยฤทธิ์ขอเบิกเงินล่วงหน้า ๒๐,๐๐๐ จี๊ด เพื่อเอาไปเปลี่ยนยางหน้าที่มีสภาพไม่ไหวใจ นึกว่าจะไปเปลี่ยนที่ไหน ที่แท้พ่อเจ้าประคุณไปเปลี่ยนที่ร้านญาติตัวเอง ให้พระทั้งหมดไปพักที่บ้านญาติที่ชายแบริตเตอร์ อาตมาเคยมาพักที่นี่เมื่อปีก่อนครั้งหนึ่งแล้ว...

ฉันน้ำอัดลมหมดไปรูปละขวดก็ไปต่อได้ คราวนี้เข้าไปในสวนสาธารณะบึงกันดอจี จ่ายค่าผ่าน ๕๕ จี๊ด เพื่อเข้าไปชมเรือการเวก ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการท่องเที่ยวพม่า เป็นภัตตาคารลอยน้ำขนาดใหญ่แฝดสองหลังติดกัน ใหญ่แค่ไหนก็ลองคิดดู... *ฉีกกับเลโอโงเตส*

เคาน์เตอร์อาหารบุฟเฟต์ในภัตตาคารเรือการเวก

ห้องวี.ไอ.พี. ภัตตาคารเรือการเวก โค้กกระป๋องละ ๕๐ บาท

สถานที่รอบเรือการเวกเพิ่งได้รับการบูรณะใหม่เอี่ยมอ่อง เจ้าหน้าที่ขอเก็บค่ากล้องคนละ ๑๐๐ จี๊ด อาตมาอย่าได้ใส่ยามไป เลยไม่ต้องจ่ายหนุ่มใหญ่ชุดขาวมีผ้ากันเปื้อน พุดไทยชัดแจ้วว่า “สวัสดิ์ครับ...”

เขาเห็นการห่มผ้าก็รู้ว่าพระไทย แนะนำตัวว่าเป็นกุ๊กอาหารจีนอยู่ที่นี้ ชื่อประเสริฐ เนียนพูน มาอยู่มาได้ ๒ ปีแล้ว เจ้านายซื้อกิจการภัตตาคารเรือการเวกได้ ทำการปรับปรุงใหม่ ค่าใช้จ่ายเฉพาะงานปรับปรุงครั้งนี้เป็นเงิน ๕๐,๐๐๐ ยู.เอส.ดอลลาร์..!

คุณประเสริฐพาเข้าไปชมทุกชั้นทั้งข้างนอกข้างใน ถ้าเสร็จทุกส่วนจะจัดงานเลี้ยงได้ถึง ๓๐๐ โต๊ะ ตอนนี้เสร็จแค่ด้านเดียว คินนี้มีมีจองเลี้ยง ๑๖๐ โต๊ะ แม้แต่ห้องวี.ไอ.พี.ที่ติดแอร์เย็นฉ่ำ พวกเราก็ได้เข้าไปชมด้านในมีที่.วี.วงจรมืดติดตั้งอยู่หลายจุด...

กุ๊กไทยแต่ชำนาญอาหารจีนช่วยถ่ายรูป อาตมาขอบพระให้เป็นที่ระลึกก่อนจากกัน คุณประเสริฐดีใจมาก รีบควักพระที่ตนแขวนขึ้นมาอวดเป็นพระ ๒๕ พุทธศตวรรษเช่นกัน เพียงแต่เป็นเนื้อดินเท่านั้น...

คณะของเราอ้อมมาหามุมถ่ายรูป เจ้าหน้าที่ทางด้านนี้มาเก็บค่ากล้องคนละ ๓๐ จี๊ด แนะนำว่าชื่อ อูชินท์ทูน เจ้านายของเขาที่ชื่อเรือการเวกชื่อ อูชินท์ชุย เป็นมหาเศรษฐีมีเงินสองหมื่นหกพันล้านจี๊ด..! ถ้ามาทางด้านนี้ให้เรียกหา เขาพร้อมจะให้บริการทุกอย่าง...

พระมหาเจดีย์ชูดากง (ชเวดากอง) ปิดซ่อมใหญ่คลุมเสา ลำแพนจนถึงยอด ทำกันขนาดนี้อีก ๒ ปีจะเสร็จหรือเปล่านั้นไม่รู้..? อาตมาจ่ายค่าจอดรถ ๒๐ จี๊ด เจ้าหน้าที่บอกต่อกันว่าพระไทยมาแล้วทำไมจำแม่นนักวะ..? ชี้ทางให้ไปจอดที่แขก วี.ไอ.พี.เลยทีเดียวน...

พระมหาเจดีย์ชูดากง (ชเวดากอง) กำลังปิดซ่อมแซม

พระมหาเจดีย์มหาวิหะยะ (มหาวิหาระ) เมืองย่างกุ้ง

กราบพระครบทั้ง ๔ ทิศแล้ว อาตมากับท่านนาวินเดินข้ามไปยัง พระมหาเจดีย์วิริยะ ปี่ที่แล้วห่มเสื่อลำแพน มาปี่นี้เสร็จแล้ว สวยอร่าม งามตา กราบพระทำบุญ เดินชมภายในเจดีย์ที่มีพระเก้าจากสถานที่ต่างๆ ของพม่ามาตั้งแสดงเอาไว้...

ออกมาหามุมบันทึกภาพ มัวแต่มองบนไม่มองล่าง จึงโชคดีเหยียบขี้หมาชะเต็มเท้า ไปขอน้ำจากช่างที่กำลังทำรั้วอยู่ล่างเท้า เลยได้มุขที่สวยงามที่สุดเข้าพอดี เก็บภาพเรียบร้อยแล้วมาถึงพระมหาเจดีย์ชุกดากง ท่านชามาตามให้ไปช่วยดูของ ที่แท้ทั้งสามท่านมาจมอยู่ที่ร้านขายยาข้างแคะสลัก นอกจากกลัวปลอมแล้ว ยังราคาแพงอีกต่างหาก...

อาตมาดูเขาต่อราคาพระนางข้าง ดูไปดูมาลงไปที่กับเขาด้วย ได้มาสององค์สามหมื่นจ๊ต ราคานี้ทางเมืองไทยแค่ค่าแคะสลักยังไม่ได้เลย..! พวกเรากระเป๋าเบาโหวง ขณะที่กระเป๋าสองแม่ค้าโป่งแทบจะระเบิด..!

ท่านนาวินนำทางมาวัดใจีตง (เขมาราม) ผ่านร้านอาหารของลูกแมว(เลเมีย) ที่เขายกให้เป็นลูกสาวของอาตมา เห็นลูกแมวอยู่หน้าร้านกับคุณยายกงซุ่ยและคุณแม่เอจี...

ถึงวัดใจีตง ท่านอาจารย์ปัญญาสามิอยู่บนยอดดึกที่กำลังสร้างใหม่ ท่านจำอาตมากับท่านนาวินได้ทันที พาคณะของเราขึ้นไปพักบนศาลารับแขก วันนี้ไฟดับจึงมืดไปหน่อย...

ปีนี้ท่านอาจารย์พูดไทยได้มากและชัดขึ้น อาตมาถวายเหรียญพระแก้วมรกตแก่ท่าน ๑ เหรียญ แล้วขอโอกาสไปสรองน้ำ ชักผ้าเรียบร้อยแล้วทำวัตรเย็น ทิดจิตตพาพลขับทั้งสองไปกินข้าวเย็น เณรของวัดใจีตงนำหมอนมาให้จนครบทุกคน...

“ท่านอาจารย์คะ...” เฮ้ย...ลูกแมว..! อุเมียว เอจี เอเมียว ที่เป็นพ่อ แม่ และน้องสาวของลูกแมวก็น่า ที่แท้ทิดจิตตพากันไปกินข้าวที่ร้านลูกแมว แล้วปากโป้งบอกเขา ถึงได้พากันมาทั้งบ้าน อ้าว...ลูกเปิด (เอเมียว) ทำไมเบะชะแล้วละ..?

ไอ้ทิดจิตตทำเหตุนั้น! แม่เขายกลูกเปิดให้อาจารย์สุ่มังคะละพอลูกเปิดได้ยินว่าหลวงพ่อของลูกแมวมา รีบเค้นคอทิดจิตตถามว่าหลวงพ่อของเขามาด้วยหรือเปล่า..? ไอ้ตัวต้นเหตุนี้ก็เป็นท่านนาวินรีบบอกแข็งขันว่ามา...

ยายหนูแทบหะมาทันทีด้วยความดีใจ มาถึงกลายเป็นเข้าใจผิด ลูกแมวยังขี้เต้มน้องด้วยการหัวเราะ อีกฝ่ายก็ถึงกับอ๋อน้ำตาตื้น อาตมาลงทุนมอบพระแก้วมรกตให้คนละองค์ สถานการณ์ค่อยดีขึ้นมาน้อย...

เอจีนิมนต์ฉันเพลวันพรุ่งนี้ ส่วนอาตมาชวนทั้งลูกเปิดกับลูกแมวไปเที่ยวพระเจดีย์กลางน้ำ ที่เมืองตันเลี่ยน(สิริเยม)ด้วยกัน ยายหนูทั้งสองรีบปากทันที เพราะถึงลูกแมวจะเข้ามหาวิทยาลัยแต่เรียนภาคค่ำ ส่วนลูกเปิดเรียนภาคบ่าย กลับมาทันแน่นอน...

ทางการพม่าสั่งปิดมหาวิทยาลัยมา ๓ ปี ลูกแมวใช้เวลาว่างไปเรียนภาษาไทยจนกลายเป็นลูกสาวอาตมา ที่เรียนภาคค่ำก็เป็นมหาวิทยาลัยเปิด เรียนกันความรู้กลับไปหาอาจารย์อย่างนั้นเอง...

ระดับมัธยมนั้นโรงเรียนไม่พอมานับสิบปี แต่ไม่มีการสร้างเพิ่มนักเรียนมากกว่าโรงเรียน จึงต้องแบ่งเป็นภาคเข้ากับภาคบ่าย ผลัดกันคนละครึ่งวัน จะได้ไปโรงเรียนกันทั่วหน้า อนาถหนอ..!

ณเมือง ลูกขึ้นปีสสาวะตอนตีสอง กลับเข้ามาเห็นท่านนาวินยืนเงียบอยู่ “คุณตื่นเช้าเหมือนกันนะ ผมกลัวรบกวนคนอื่นเลยไม่เปิดไฟ..” พุดไปเดินไป ถึงที่เห็นท่านนาวินนอนอยู่ ตายहां..แล้วอาตมาพุดกับใครกันแน่..!?

พระสงฆ์ ทำวัตรเช้า เก็บข้าวของ อะไรที่หนักฝากไว้ที่นี่ เณรทำหมีผัดอาหารยอดฮิตของพม่าให้ฉัน จากนั้นไปรับลูกเปิดกับลูกแมว แม่เจ้าไว้ย..อะไรจะเร็ดกันปานนั้น..!

มณีทิพย์ สาวพม่าเขาแต่งหน้าแต่งตากันแต่เด็กแบบนี้ทุกคนหรือเปล่า? รถรายนมเข้าในอย่างกึ่งติดเอาเรื่องเหมือนกัน ข้ามแม่น้ำงาโมย๋ามาจ่ายค่าสะพาน ๒๕ จี๊ด แล้วชิงข้ามสะพานที่ยาวไม่หนี ๒ ไมล์ ข้ามอ่าวจากย่างกุ้งไปยังเมืองตันเลี่ยน (สิเรียม)

มณีทิพย์ จ่ายค่าเข้าเมืองอีก ๑๐ จี๊ด แล้ววิ่งไปตามถนนขรุขระ ผ่านพระเจดีย์ใจ้เข้า ไปจนถึงเมืองจ็อกตาน ถูกตำรวจไล่จากถนนใหญ่ให้ไปวนอยู่ในตลาดตั้งนาน กว่าจะหลุดมาถึงริมทะเล เห็นเกาะใจ้หม่อวุ่นงามเด่นอยู่ตรงหน้า...

มณีทิพย์ แม่ค้าแย่งกันขายดอกไม้ ชัดใจขึ้นมาหมายกหอบไป ๑๐๐ จี๊ด เช่าเรือไปยังเกาะเหมาล่าไปคิด ๒๐๐ จี๊ด เขาพาไปวนให้ถ่ายรูปจากกลางทะเลมาด้วย ตามชายเกาะมีคนซื้ออาหารเลี้ยงปลากันมาก สังเกตดูท่าจะเป็นไอ้หวายจอมตะกละ...

มณีทิพย์ ขึ้นเกาะไปไหว้พระประธาน เป็นพระหยกทรงเครื่องแบบพระวิสุทธิเทพ งดงามมาก องค์รองลงมาเป็นพระพุทธรูป ภ.ป.ร. พวกเราถือสิทธิ์ที่เข้าไปไหว้ข้างในได้ ถ่ายรูปมาทั้งที่เขาห้าม ทำเอาเจ้าหน้าที่บ่นกระปอดกระแปด แล้วลือกห้องไปเลย..!

พระเจดีย์ใจ้เข้า เมืองตันเลี่ยน (สิเรียม)

พระเจดีย์กลางน้ำ เกาะใจ้หม่อวุ่น เมืองตันเลี่ยน

พระประธานวัดเกาะไฉ้หม่อวุ่น ทรงเครื่องพระวิสุทธิเทพด้วย

กราบพระทั่วเกาะแล้ว ลูกแมวกับลูกเปิดไปยกหินเสียงทายเป็นยกขึ้นสบายทั้งคู่ ข้ามกลับมาแผ่นดินใหญ่ ทิดจิตรซื้อกุ้งทอดไป ๔ แผ่น แต่ละแผ่นโตกว่าจานชะเอมอีก ราคาแค่แผ่นละ ๕๐ จิต กุ้งแต่ละตัวโตเท่านิ้วชี้เห็นจะได้..!

ย้อนกลับทางเดิม มีโบสถ์คริสต์อยู่ข้างทาง มันเลียนแบบกระทั่งรั้วก็ทำเหมือนวัด เจตนาหลอกชาวบ้านกันโดยตรง ระยะเวลาหลังเขาถึงกับประกาศว่า พระพุทธเจ้าคือผู้ประกาศของพระเจ้า มาสอนคนทางเอเชีย เตรียมไว้เพื่อรับศาสนาคริสต์..!

วัดบาทาจึงาทัดจี มีหลวงพ่อดุ๊ยศักดิ์ห้าชั้นเหมือนกัน ดูจากปากทางเข้าโทรมๆ ไม่น่าจะมีใครมาสร้างพระใหญ่ขนาดนี้ได้เลย แต่นี่สร้างมาตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๐๘ โน่น...กลับขึ้นรถมาเห็นลูกเปิดเอารูปมาอวด...

ยายหนูเขาเป็นนักบอลหญิง มิน่าล่ะ...ปีนี้ถึงตัวล่ำปักขึ้นตั้งเยอะ แต่เพื่อนร่วมทีมบางคนมันผู้ชายซัดๆ นึกว่าสาวหล่อจะมีแต่ในเมืองไทยเท่านั้น วันไปไหว้หลวงพ่อดุ๊ยศักดิ์ที่ใจมะยอกก็เจอหนุ่มสวยเป็นโขยง จนท่านตุ๋นร้องว่า “นั่นมันประเทืองนี่หว่า..!”

มาถึงพระเจดีย์ไฉ้เข้า เป็นเจดีย์ประจำเมืองต้นเสียน อาตมาส่งเงินให้ลูกแมวกับลูกเปิด ๒,๐๐๐ จิต จะได้เอาไว้ทำบุญ แล้วซื้อตัวขึ้นลิฟท์คนละ ๕ จิต ลิฟท์มีแค่ชั้นสองเอง กราบไหว้ทำบุญแล้ว หามุมถ่ายรูปกันไว้เป็นที่ระลึก...

ขึ้นก็ ๕ จิต ลงก็ ๕ จิต แถมออกจากเมืองยังเก็บคันรถละ ๒๕ จิต ยังกี่ที่เห็นพระส่งให้ มันเลยไม่เอา รถขาเข้าอย่างกึ่งติดเป็นแพดมควันท่อไอเสียจนเกือบเป็นลม จึงมาถึงร้านอาหารของลูกแมว...

ท่านป๊อป ท่านตุ๋ ทิดจิตร ไปดูงานช่างแกะสลักอีก เวลาชั่วโมงครึ่ง
เกือบไม่พอต่อราคา ปล່อยทั้งพระทั้งโยมนั่งรอจนตูดต้าน ก็ขอบพระ
แกะสลักจากงา ยืมย่องผ่องใสมาถึง เออ...ฝีมือการต่อหน้าเริ่มเข้าขั้น
แต่ตาถั่วไปหน่อย ดันเอาของมีตำหนิมาได้..!

ส่งลูกแมวกับลูกเปิดที่บ้าน เอจิชขอให้ช่วยถ่ายรูปหมู่ของ
ครอบครัวร่วมกับพระให้หน่อย อาตมาพอดีฟิล์มหมด เสียงกรอกกลับมัน
แปลกๆ พิกล พอเอาม้วนใหม่ใส่เข้าไปก็ใช่เลย..ไอ้ตัวเล็กเตี้ยชะแล้ว..!
สงสัยเขี้ยวกรอฟิล์มจะหัก เลยยืมกล้องของครูบาน้อยมาถ่ายกันที่หน้า
วัดใจโหวะยา เตือดร้อนพระเจ้าถิ่นต้องมาเป็นตากลองให้..!

ครอบครัวของลูกแมวกและลูกเปิด หน้าวัดใจโหวะยา

อ่าลาอาลัยกันเสร็จ พวกเรามาสร้งน้ำ ทำวัตรเย็นกัน พอตีมีการ
บวชเณรไทยใหญ่สองรูป ญาติพี่น้องของเณรเปิดประตูศาลาทิ้งไว้ ยุงเข้า
มากันหมดทั้งเมืองอย่างกุ่มเลยมั้ง? ถามเณรสิงห์ว่า “พูดไทยได้มั๊ย..?”
เณรตอบภาษากรุงเทพฯชัดแจ้วว่า “พูดไม่ได้ครับ..ผมพูดได้แต่
ภาษาของผม..!” เณรคงคิดว่าภาษาไทยคือ “คำเมือง” แล้วอาตมาแ่ง
ที่พูดภาษาของเขาได้ละมั้ง..!?

ให้เงินทิดจิตรไปซื้อส้ม ไอ้ตัวดีฟาดมาทีเดียว ๔ ชั่ง ๑,๒๐๐ จี๊ด
ไอ้เวลล์...ให้ไปเผื่อขาด มันดันซื้อมาหมดตลาดเลย.. รวบรวมเงินถวาย
ช่วยค่าก่อสร้างท่านอาจารย์ปัญญาสามิเป็นเงิน ๕,๐๐๐ จี๊ด เรียนท่าน
ว่าฟุ้งนี้จะออกเดินทางไปปีเมียว(เมืองแปร) ตั้งแต่ตีห้า..!

ท่านอาจารย์ปัญญาสามิอุตสำหรับลูกमारอส่ง บอกว่าหลวงปู่
ครูบาแสงหล้า วัดพระธาตุสายเมือง มาพักอยู่ด้วย เมื่อวานไปงานศพ
มารดาของพล.ท.ชินยุหนท์ ที่เมืองตันเสียนมาเช่นกัน อาตมาถึงรู้จัก
สนิทสนมแค่นั้น ก็ไม่กล้าไปปลุกหลวงปู่ครูบาตอนนี้..!

กราบลาท่านอาจารย์ออกจากอย่างกุ่ม ถนนไปเมืองแปร
ทำดีขึ้นมาก มีด่านเก็บเงินค่าผ่านทางตอนออกจากเมือง วิ่งมาถึง
เมืองไตจิกก็มีอีกด่าน ฟ้ายังไม่สว่างด่านบุญต่างๆ ยังไม่ทำงาน ๐๖.๔๕ น.
พ้นเขตมณฑลอย่างกุ่ม มาเข้าเมืองชยาวาดี...

เมืองตงเส่ (สามสิบ) เก็บค่าเข้าเมืองตั้ง ๘๘ จี๊ด หน้าเลือดที่สุด..!
เลยหยุดจันอาหารเช้า จ่ายเข้าไปอีก ๑,๒๐๐ จี๊ด เอาซะให้เข็ด แต่ข้าวชวย
ของเขาร่อยใช้ได้ทีเดียว...

อ้อมแล้วชักจะว่าง แถมลมเย็นๆ ทำเอาตาปรือไปเลย ช่วงเมือง
มินละ ชาวบ้านปลูกทานตะวันแซมในนาถั่วเหลือง ด้านบุญเริ่มออกทำ
หน้าที่แล้ว ก.ม.ละด่านเลย..! เอาวะ...ทำแค่หมด หมดแล้วจะได้เลิกทำ..!

ลุงชาววังผ่านเมืองแล้วเมืองเล่า ยิ่งสายรถยิ่งมาก บางเมือง
จักรยานแน่นถนนจนต้องคลานตามเขาไป เวลา ๐๙.๑๕ น. มาถึง
วัดสเวตอ เมืองป้อมเต๊ต กราบบูชาพระทันตธาตุกันด้านนอกประตู
เขาปิดล็อกกุญแจถึงแปดดอกด้วยกัน..!

กรรมการวัดเก็บกุญแจไว้คนละดอก ช่วงงานกลางเดือน ๑๐
ถึงเปิดออกมาให้ชาวบ้านได้สักการบูชา มีการนำขึ้นหลังช้างแห่รอบเมือง
ด้วย คุณลุงไวยาวัจกรบอกว่า เอาไว้รอดูทางทีวีแล้วกัน โช้ลุง...ถ้าต้องมาดู
ทีวีถึงเมืองพม่า อาตมาดูของจริงเลยไม่ดีกว่าเรอะ..?

ทราบกันต่อ นั่งรถนานๆ แถมเป็นรถเก่าที่มีระบบไปทั้งตัว ทั้ง
ปวดทั้งเมื่อยทั้งเพื่อย ขนาดถือเงินเตรียมไว้ทำบุญ ดันนั่งสัปหงก
จนเลยด่าน ไปซะได้...ช่วย...ถึงเมืองชยตอง (ภูเขาทอง) เลี้ยวซ้ายเข้าไป
ตามทางแคบนิดเดียว ๔ ไมล์ผ่านไปก็ถึง วัดชยหนัตตอง (เขาเทพทอง)

ข้ามทางขึ้นวัดสวยงามสมกับฝีมืออู๋คันทิ ประวิติว่าเทวดากับคน
ผลัดกันสร้าง คนสร้างตอนกลางวัน เทวดาสร้างตอนกลางคืน
องค์เจดีย์ล้อมสี่เพื่อบูรณะ มีช่างกำลังตกแต่งพระพุทธรูปอยู่...

มาพม่าหลายครั้งเพิ่งสังเกตเห็นขอทานที่นี้เอง คิวักยามหยอดให้
คนละ ๕ จี๊ด ขาลจากเขาพลซับมือหนึ่งเหยียบคลัชปล่อยรถไหลปฎีตลง
ไปเลย เกือบเฉี่ยวรถม้ากระจายทั้งคัน..! ถึงถนนใหญ่เลี้ยวซ้ายขึ้นถนน
แล้วแยกลงซ้ายอีกที...

หลวงพ่อดุชชยเมื่อยตมาน (แวนทอง) เมืองชยตอง

วัดชยุเมียดมานนี้ มีพระพุทธรูปองค์โตใส่แว่นตากกรอบทองอัน
เบ้อเริ่ม ทำด้วยทองหนักถึง ๒๔ บาท สร้างถวายโดยพระเจ้าทัตตะบอง
เจ้าเมืองแปรที่จักขุมืด พอถวายแว่นให้หลวงพ่อดโต จักขุก็กลับดีตามเดิม...

กราบทำบุญแล้วมาฉันเพลที่ภัตตาคารจีนชื่อ มอร์นิ่งฟลาวเวอร์
เห็นกับข้าวจานใหญ่ สามผัดหนึ่งแกงจืด อาตมาก็สยของขวัญแล้ว งบ
อาหารมือละพันห้ามันจะต้องชกเนื้อกันคราวนี้ละมัง ?

โดนไป ๑,๗๕๐ จิต เกินงบเป็นครั้งแรก และหวังว่ามันควรจะเป็น
ครั้งเดียว...ลุงชาวพาลေးชายฝั่งแม่น้ำอิระวดีตรงเข้าสู่เมืองแปร พระ
เจดีย์สแวงซานดอถูกหุ้มเสื่อเช่นเดียวกับที่อื่น ลิฟท์คู่สูง ๑๔๔ ฟุต ตั้ง
ตระหง่าน จ่ายค่าลิฟท์ ๖ คนแค่ ๑๐ จิต คุ่มกว่าพระเจดีย์ใจีเข้าหลายเท่า..

พระเจดีย์สแวงซานดอพะยาจี หลวงพ่อดโตเส่ทัตจี (ตึกสิบชั้น)

กราบพระเจดีย์แล้วลงบันไดไปทางทิศใต้ กราบหลวงพ่อดโตเส่
ทัตจี (หลวงพ่อดโตเท่าตึก ๑๐ ชั้น) ความสูง ๗๓ ศอก ๗ นิ้ว หน้าตักกว้าง
๔๕ ศอก เจ้าหน้าที่ยุว่าใหญ่ที่สุดในโลก อาตมาไม่อยากบอกว่า
เมืองไทยมีใหญ่กว่านี้อย่างน้อย ๒ องค์ ที่วัดพิภูลทองกับวัดผาทัง...

เดินดูของลงมาตามบันไดหน้าวัดจนถึงด้านล่าง นี่เราใช้สิทธิ์
การขึ้นลงลิฟท์แค่จิตเดียว เดินกลับขึ้นไปลงทางลิฟท์กันเถอะ “ผมยอม
เสียฟรีไม่ขอใช้สิทธิ์ครับ..” ท่านนาวินว่า ทุกคนหัวเราะกันครืน..!

มีวณิกนายหนึ่ง เทียวเดินไปนวดคนโน้นคนนี้ ขยำที่สอองทีแล้ว
ขอเงิน อาตมาบอกว่าสำหรับพระไทยคนนวดต้องให้เงิน มันทำหน้าที่แล้ว
หระ...เด็กน้อยอีกคนเทียวสะกิดขอเงินกินข้าว ต้องโวยใส่หน้าว่าเอ็งเพ็ง
เอาไปเมื่อกันะโวย..! มันจึงยิ้มแหยๆ จากไป...

พระเจดีย์พะยามาร์ ประจำทิศตะวันออกของเมืองแปรโบราณ

ยอดโซเฟอร์พาน้องชายชื่อหม่องหม่องเมียนท์มา นายเมียน เขาเป็นช่างเครื่องประจำป่าไม้จังหวัดปี ทำงานที่นี้มา ๒๐ กว่าปีแล้ว ที่ทำงานอยู่ใกล้เมืองปีเก่า มานำทางพวกเราออกนอกเมืองไปแล้ว เลี้ยวขวาประมาณ ๕ ไมล์ เลี้ยวขวาอีกที...

ที่นี่คือพิพิธภัณฑสถานเมืองแปรโบราณ ถ้าลูกทราย (เนตรทราย พันหา) มาเห็นจารึกเมืองปีหรือโกศหินบรรจุกระดูกที่งามสมบูรณ์ปานนี้ มีหวังกรี๊ดสลบ..! เพราะยายหนูเธอชอบของเก่ามาก...

จากนั้นไปดูพระเจดีย์ประจำสี่มุมเมืองของเมืองแปรเก่า ทิศตะวันออกคือพระเจดีย์พะยามาร์ ทิศเหนือคือพระเจดีย์พะยาจี เขาบูรณะจนสมบูรณ์แล้ว ขณะที่อีกสองทิศยังพังทลายแบกะดินอยู่...

ประตูเมืองเก่าชื่อประตูมังกรหยุด มีแนวกำแพงเก่ายาว สุดลูกหูลูกตา เห็นสภาพอ่อนระโหยโรยแรงของทั้งพระทั้งโยมแล้ว วันนี้เอาแค่นี้ก็แล้วกัน จัดการติดต่อเปิดที่พักแรมคนเดินทางหน้าวัด สเวชานดอ พักผ่อนให้เต็มที่ซักวัน...

ค่าที่พัก ๒๐๐ จี๊ด แถมยุงอีกครึ่งเมือง..! ค่าห้องน้ำต่างหาก สองน้ำ ๖ จี๊ด เข้าส้วม ๓ จี๊ด อาตมาถือโอกาสซักผ้าด้วย แล้วมาจัดการบัญชีรับจ่ายของส่วนรวม กว่าจะเคลียร์ลงตัวเล่นเอาเกือบหัวหงอก..!

ผ้าแห้งดีก็ขึ้นไปกราบพระบรมสารีริกธาตุ และชมทิวทัศน์ เมืองแปรยามเย็น คิวกินส่วนตัวซื้อภาพพระเจดีย์กับพระทันตธาตุไป อย่างละรูป รวม ๖๐ จี๊ด กลับที่พักต่างคนต่างทำวัตร ทำนขาได้กลิ่นหอม ของดอกไม้ เดินหาจนรอบก็ไม่เจอชักดอก..!

เมื่อวานเปิดโตะเงินมาคืนนัก เมื่อคืนยุ่งเลยช่วยกันรุมสกรัม ยังดี ที่มีพัดลมเปตานให้ จึงบรรเทาหลงไปได้มาก แต่ต้องจ่ายค่าธรรมเนียมเพิ่ม ๕๐ จี๊ด...แฮ่...หาเงินได้ทุกทางเหมือนกันนะพรรคพวก...

ดีสี่ครึ่งยกขบวนหนียุ่งออกจากเมืองแปร หนึ่งชั่วโมงต่อมาก็ออก พันมณฑลปะโก เข้าสู่มณฑลมะกวย หนึ่งหลับๆ ตื่นๆ ไปอีกชั่วโมงถึงเมือง เออลัน (ธงชัย) ทำนนาวินชี้ให้ดูรถเมล์ซึ่งกระโดดขึ้นบาทวิถีไปตะแคง หมดฤทธิ์อู๋ริมรั้ว ดำรวจจรรยาเย็นจับกลุ่มวิจารณ์กันอยู่ใกล้ๆ...

ฟ้าสว่างเริ่มมองเห็นสภาพแห้งแล้งทั้งสองฟากถนน ลุงชาววัง กระแตงกระดอนไปตามทางที่สภาพดีกว่าโลกพระจันทร์นิดหนึ่ง ถึงขนาด ทำนบโปปเมารถอวกแตกไปเลย..! แปรโมงเช้ามาถึงเมืองต้องวินจี ห่างจากเมืองปีราว ๑๑๔ ไมล์ หยุดพักฉันทักกันก่อน...

จ่ายค่าอาหารไป ๑,๒๐๐ จี๊ด แล้วข้ามสี่แยกไปยังวัดชยุวินต้อง ทางขวามือเป็นต้นลำโพงกาสลักขนาดยักษ์ สูงประมาณ ๓ เมตร ออก ดอกสีม่วงสะพรั่งไปทั้งต้น ปากทางเข้าวัดมีร้านขายหมากพลู มีลูกสาว แผลदनารัก เห็นพระเข้าเดินมาเกาะจีวรเลยทีเดียว เพิ่งขบเดียวแท้ๆ...

พระเจดีย์ชยุวินต้อง สร้างโดยเจ้าเมืองอมรปุระ ชื่อ พระเจ้า มหาเอกราช สร้างแล้วอธิษฐานปรารถนาพระโพธิญาณ นี่ก็เป็น พระโพธิสัตว์แท้อีกท่านหนึ่ง ที่องค์เจดีย์บันไบน้าของผู้สร้างเอาไว้ด้วย...

ลาเด็กแฝดแล้วฝ่าแดดที่จ้าขึ้นทุกขณะไปตามทางที่ขรุขระ สองข้างแห้งแล้งเช่นเดิม ๕๑ ไมล์ผ่านไปด้วยความปวดระบม ก็มาถึง ตัวเมืองมะกวย เลี้ยวซ้ายหน้ามหาวิทยาลัย แล้วลงขวามาริมฝั่งแม่น้ำ อีระวี เตรียมข้ามฝั่งไปเมืองมินบู...

โซยุนท์บอกว่าต้องฉันทะก่อน เพราะกว่าจะข้ามแพไปคงจะ
เลยเที่ยง ของเก่ายังไม่ทันย่อยของใหม่เลยฉันทะไม่ลง เจอลวดลายแม่ค้าซ้ำ
เข้าไปอีก พอพระฉันทะเสร็จมันเก็บอาหารเก่าไปเกลี้ยง จัดของให้มรวาส
โต๊ะหนึ่งต่างหาก มื้อนี้เลยเจอเข้าไปสองโต๊ะ ๑,๗๐๐ จี๊ด..!

ซื้อตั๋วแพขนานยนต์ ๕๐๐ จี๊ด แล้วนั่งรอจนตูดด้านกว่าแพจะข้าม
มารับ ยัง...ยังไม่ได้ลงแพหรอก มารดามันบิดตะกุดจนป่วยโหมงครี้งจึงยอม
ให้รถลงแพ แทนที่จะลงไปเรียบบร้อยก่อน ถึงเวลาจะได้ออกเลย ตกลงมัน
แก้งงโง่หรือโง่จริงๆ ก็ไม่รู้..? แพวิ่งตั้ง ๔๕ นาที พวกเราจึงสั่งน้ำอ้อยสด
ที่คั้นขายกันอยู่บนแพมาฉันทะกันก่อน...

ระหว่างรอแพขนานยนต์เพื่อข้ามไปเมืองมินบู

ขึ้นจากแพวิ่งไปตามเตาขนมครกแคบๆ ข้างทางเป็นป่าเต็งรัง
แคะแกร็นเหลืองซีด ผ่านไปราวยี่สิบไมล์คราวนี้เลี้ยวขวาลงทางฝุ่น
ตันไปวิ่งตามรถหกล้อ ทำอย่างไรโซยุนท์ก็ไม่กล้าแซง พวกเราจึงถึงแก่การ
ชราภาพ ผมหงอกขาวโพลนไปตามๆ กัน..!

เลี้ยวขวาอีกที่ต้องข้ามสะพาน เจอรากาโหดครึ่งละ ๑๕๐ จี๊ด
สองสะพานหมดไปสามร้อย..! มาถึงจุดหมายปลายทางคือรอย
พระพุทธรบาทเมืองมินบู ร้านค้าและที่พักปลูกใหม่ๆ ยาวสุดลูกหูลูกตา
อีกห้าวันถึงจะเริ่มงาน หลายแห่งกำลังก่อสร้างอย่างชะมัทก์เขม้น
ปลูกเป็นเฟิงเลาะไปกับชายแม่น้ำเลย...

มณฑปพระพุทธรบาทเมืองมินบู ยังมีบนเขาอีกหนึ่งแห่ง

ถามราคาแล้วสะดุ้งแปดตลบ ห้องไม้พื่อแมวดิ้นตายคืนละสองพัน มันปล้นกันซัดๆ..! ให้ท่านนาวินไปต่อรอง เขายืนยันว่าราคานี้ทางการเป็นผู้กำหนดเอง ไอ้สุดโหด..! หมดยกขึ้นมากก็ต้องยอมมัน...

กำลังจะชนของลงทิดจิตรก็วิ่งมาห้ามไว้ บอกว่าตอนพาท่านซาไปห้องน้ำ เจ้าของบ้านยินดีแบ่งห้องให้เช่า คิดคืนละห้าร้อยเท่านั้น พวกเราชอบข้าวของเฮลละโลไปทันที ทั้งพวกที่แบกเสื่อมาให้ยืนมองทาบ ๕๐ จี๊ดในมือตาปริบๆ อีก ๑,๙๕๐ จี๊ดลอยตาม พวกเราหายวับไปกับตา..!

เข้าที่พัก สรงน้ำ ผลัดกันปลงผม ซักผ้าเสร็จตากเรียบร้อยแล้วก็ครองจิวรเงินขึ้นไปรอยพระพุทธรูปบนเขา ชุ่มทางขึ้นมहिมา ผลงานของอัครนัฒมหาฤๅษีโพธิสัตว์อีกนั่นแหละ...

ทางชั้นเหนือเอาเรื่องเหมือนกัน ทำเอาท่านซาที่กำลังจับไข้แทบหายไข้เลยที่เดียว...กราบหลวงพ่อบพระมหาภูมิจำลอง แล้วไปกราบรอยพระพุทธรูปที่เขาทำกรงเหล็กกันไว้ ๒ - ๓ ชั้น สวดประกาศอุโบสถ บอกบริสุทธ์ต่อกัน จากนั้นอุทิศส่วนกุศล...

เจ้าหน้าที่กรุณาเปิดกรงให้เข้าไปจนถึงชั้นในสุด ได้กราบทำบุญอย่างใกล้ชิด มีญาติโยมโชคดีได้ตามเข้าไปอีกหลายคน อธิฐานเสร็จก็ออกมาเดินดูของที่เขายกกัน มีแต่ของซ้ำ ๆ กันทั้งนั้น มาถึงสองผัวเมียไทยใหญ่ มีของป่าสารพัดมาขาย...

ทั้งสองพอพูดไทยได้บ้าง พวกเราซื้อน้ำมันเลี้ยงผาที่เขาเคี่ยวจนแข็งเป็นเนยกับเลือดผา ต่อราคากันอย่างสนุกสนาน รู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้าง ห้าร้อยป่าแกเรียก“ห้าบาท..!” ทำไปห้ามาของราคา ๔๕๐ จี๊ด อาตมาจ่ายแค่ ๒๐๐ จี๊ดแกก็ตกลง..!

กลับลงมาราบรอยพระพุทธรูปข้างขวาที่มณฑปข้างล่าง เรียบร้อยแล้วเข้าที่พัก คุณตาเจ้าของบ้านหอบน้ำร้อนน้ำเย็นมาถวาย อาตมาจ่ายค่าที่พัก ๕๐๐ จี๊ด แล้วนั่งตรวจสอบบัญชีรายรับ - รายจ่าย พักเดียวอีกเตียงที่สุ่มหัวรวมกันอยู่ก็แตกฮือ..!

“เรือด” ครับท่าน..! เป็นฝูงๆ เลย หอบผ้าหอบผอนแผ่นกระเจิง ไอ้เรือดระยำ..! มันกัดกับคุณตาไว้หรือเปล่าวะ..? ร้อยวันพันปีมันไม่กัดพอจ่ายเงินไปเรียบร้อยมันกัดทันที...หนีลงมาเรือนข้างล่าง โยมเจ้าของบ้านเช่าสงสาร ยกห้องพักให้ ๑ ห้อง...

เขาบอกว่าเรือนพักด้านโน้นแพงเพราะเป็นของทหาร ด้านนี้ของชาวบ้านถูกกว่าเยอะ เขามีแต่ห้องที่ยังไม่เรียบร้อย ต้องหาเช่าเสื่อต่างหาก ท่านตูดักหมับให้ไป ๕๐๐ จี๊ด ไอ้ระยำพอกับเรือด..! รายจ่ายจากกองกลาง เอ็งขึ้นจ่ายแบบนี้บ่อย ๆ มีหวังหมดตูดเอาง่ายๆ..!

กว่าจะหาเสื่อได้หายไปเป็นชั่วโมง ต่างคนต่างไม่มีใครอยากให้ลูกค้าคนอื่น ขนาดรับเงินไปแล้วเจ้าของยังต้องตามมาดู กลัวของจะหาย เขาบอกว่าคนแถวนี้ไว้ใจยาก ขนาดผ้าตากไว้ยังหายเลย..!

ที่นอนมันเอียงตามเนินเขา ถ้านอนดินมีหวังลงไปกองรวมกันที่มุมห้อง พื้นลื่นออกแอดทุกครั้งที่ยับ ห้องมันเล็กจนท่านนาวินออกปากว่า “อย่างกับช่องแหนะ..!” ทำให้ไชยฤทธิ์ ตันอู ทิดจิตร ต้องไปนอนหนาวอยู่ที่รถแทน เบียดกันเป็นปลากระป๋องคงจะอุ่นขึ้นมาบ้าง...

ท่านซากับท่านป๊อบที่ทดลองน้ำมันแก้ปวดเมื่อย จากร้านของป่า เห็นสรรพคุณทันตาเกิดอยากได้ไว้ใช้ช้กขวด ท่านซาต้องเสียห้าห้าจะเดินไม่ไหว ท่านป๊อบก็มือเดิบต่อของไม่เป็น ทำให้อาตมาต้องไปแทน...

สองผัวเมียตอกตีใจที่ลูกค้ารายใหญ่ย้อนกลับมาอีก ต่อรองราคากันใหม่ น้ำมันวานขวดละ ๕๐๐ จีต อาตมาต่อเหลือสามขวด ๖๐๐ จีต...! ขยับขึ้นขยับลง จนเขาขอสามขวดเจ็ดร้อย “ขอนะ..มาไกล..” สองผัวเมียมาจากตองยี รัฐฉานโนนหนะ...

“หกบาท.มาไกลกว่า..มาจากซาน โยตะยาโนนหนะ..” คำว่าซาน โยตะยา คือ สยาม อยู่ธยา พวกเขาทนลูกตีไม่ได้ จึงยอมให้สามขวดหกร้อย เห็นการเทแบบปราณีต หยดเดี๋ยวก็ปาดเก็บแล้ว อาตมาก็รู้สึกผิดอยู่เหมือนกัน...

ลูกไปล้างหน้าที่ลำธารตอนตีสี่ มันมืดมองอะไรไม่ถนัด ปีนขึ้นไปบนก้อนหินริมน้ำ ดันลื่นตกน้ำเปียกโชกไปครึ่งตัว ท่านซาไซจับทั้งคืน ท่านนาวินท้องเสียอีกคน อาตมาจะจับไซ้ตามไปมัยเนี่ย..? อากาศไม่เย็นเท่าไร แต่พอเปียกน้ำเข้าทำไมมันหนาวจัง..?

รอนสว่างหวังจะฉนเข้าที่นี้ เชื่อหรือไม่ว่ามันไม่เปิดขายซักร้าน ทิดจิตรจะไปทวงค่าที่พักคืนจากคุณตา แต่ทั้งตาและยายนกรู้ว่า หลบหน้าหายเจ็บทั้งคู่ ต้องปล่อยให้เสียแล้วเสียไป ลุยฝุ่นออกมาหาอาหารเข้าฉนกันบนถนนด้านนอก...

จ่ายแค่ ๖๕๐ จีต ถ้าฉนข้างโนโดนไม่ต่ำกว่าพันหกแหงแซะ เมื่อคืนทิดจิตรสามคนโดนไปหัวละ ๒๐๐ จีต...นั่งบริหารไส้พุงย้อนทางกลับมาทำแพ แล้วเลี้ยวซ้ายมาเมืองสุกิ ๒๐ ไมล์มาถึงวัดเจ้าคอยา บ้านปุ่นพิว มีพระเจดีย์ที่สร้างครอบพระคันธกุฎีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาไว้...

พระเจดีย์วัดเจ้าคอยา

หลวงพ่อชันดาคุพะยา

สมัยพระเจ้าอลองซีตูของอาณาจักรพุกาม ค้นพบร่องรอยของพระคันธกุฎี จึงทรงสร้างพระเจดีย์ครอบไว้ ที่วัดนี้มีของแปลกคือหน้าเข้าพรรษา ชาวบ้านจะลงเรือ นำช่อดองไปตี แล้วจะมีปลาตระกูลปลาสาวยตามมาอยู่บริเวณหน้าวัด ปลานี้กินแต่อาหารมังสวิรัต และหลังเที่ยงไปแล้วจะไม่กินอาหารชะด้วย..!

หม่องโซยามของวัด นำไม้ชันดาคุหรือไม้จันทน์หอมที่ใช้สร้างพระคันธกุฎีถวายท่านตุ้มา ๑ ชิ้น และแนะนำให้ไปดูแลแปลงเพาะต้นชันดาคุเจ้าหน้าที่แปลงเพาะถวายกล้าต้นชันดาคุมา ๘ ต้น หม่องโซให้เมล็ดมาเพาะอีกกำมือ อาตมาขอไม้จันทน์หอมมาอีกคนละชิ้น...

กลับทางเดิมมาถึงเมืองแลกาย แวะวัดชันดาคุพะยา วัดนี้มีพระพุทธรูปแกะจากไม้จันทน์หอม ซึ่งเหลือจากไม้ที่สร้างพระคันธกุฎีถวาย

พระพุทธเจ้า มหาปุณณะกับจุลปุณณะ ชาวเมืองสุนาปรินตะปะ คือเมืองแลกายนี้ เป็นผู้สร้างแทนองค์พระพุทธเจ้า...(สุนาปรินตะปะคือเพชรบุรีรวมกับราชบุรีของเรา ตำนานนี้ของเขาโกหกแน่ๆ..!)

สองพี่น้องสร้างพระคันธกุฎีถวาย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงพักฉลองศรัทธา ๗ วัน แล้วเสด็จไปประทับรอยพระพุทธบาทที่เมืองมินนุ แลกายเป็นเมืองเก่าแก่ มีวัดเก่าๆ หลายวัด วัดชันดาภูพะยานี้ก็เก่าแก่คู่พัง มีสภาพเหมือนกับวัดร้าง...

หอพระที่เก็บพระไม้จันทน์หอมสกปรกรุงรัง ล่ามกุญแจดอกใหญ่ ลูกกุญแจอยู่ที่หายกซึ่งเข้าไปในหมู่บ้าน พระท่านเอารูปพระไม้จันทน์หอมมาให้คนละครูป พวกเราทำบุญกับท่าน แล้วกราบลากลับออกมาฉันทพลที่เมืองเศรษฐีน้ำมันมินนุ เจอเข้าไป ๑,๖๕๐ จีต แะ...เลือดซิบๆ..!

บ่อโคลนเดือดนากาปัวด (นาคผุด) เมืองมินนุ

เที่ยงตรงพอดีเมื่อเราเดินทางไปชมปล่องพญานาคของชาวเมืองมินนุ มันเป็นบ่อโคลนเดือดขนาดเล็กๆ ใหญ่ๆ ๗ - ๘ บ่อ ขนาดเล็กกว้างไม่ถึงฝ่ามือ ขนาดใหญ่กว้างร่วมสองวา เดือดผลุบผลับ ปล่องโคลนเหลวไหลล้นทับถมจนคล้ายปล่องภูเขาไฟ...

มินนุเป็นเมืองน้ำมัน แทนเจาะและโรงกลั่นเห็นได้ทั้งเมือง ความร้อนใต้ดินที่เผาผลาญจนเกิดน้ำมันนี้เอง ที่เป็นตัวดันโคลนเดือดผุดขึ้นมา แต่ชาวบ้านเขาเชื่อว่าเป็นปล่องของพญานาค ก็แล้วแต่จะว่ากันไป...

มีหลายปล่องที่แห้งไปแล้ว กลายเป็นเนินดินสูง ขณะที่อีกหลายบ่อเพิ่งจะผุดขึ้นมา เวลาเดินอยู่ในบริเวณนั้น เสียวว่ามันจะทรุดฮวบพาคณะของเราหายไปใต้บาดาล มีเด็กๆ วิ่งตามมาขอเงิน ชูว่าพญานาคจะโผล่แล้ว มันบอกว่าจังกี้ไม่กลัวหรอก..!

เพิ่งออกปากประตูก็จเอของดี เขาเอาโคลนจากบ่อพญานาคมาปั้นเป็นพระนาคปรก ฝีมือปราณีตทีเดียว ราคาองค์ละสามร้อย ต่อเหลือร้อยเดียว เขาบอกว่าขอสามร้อยเถอะ บั้นอยู่ตั้งเจ็ดวัน ต่อไปต่อมาเหลือร้อยห้าสิบ เดือดร้อนต้องอ้อมไ้ตลอดเวลา ถ้าแผลมีหวังไม่แตกก็หักแน่ๆ..!

เสียวเข้าพระเจดีย์แซ็กเก็งเต ซึ่งมีพระพุทธรูป ๘ ทิศ กราบพระแล้วเดินวนรอบพระเจดีย์ เขาออกแบบได้ดีมาก ทางเดินทุกชั้นเดินทะลุถึงกันได้หมด สร้างสมัยเดียวกับพระเจดีย์เมียะตะลูน (มรดกบรรจจรณ์) ที่เห็นเด่นอยู่ฝั่งมณฑลมะกุย ซึ่งเราจะไปพักกันคืนนี้...

ย้อนรอยมาจอตระแพขนานยนต์ จ่ายห้าร้อยเท่าเดิม ถ้าข้ามวันละรอบมีหวังจนสนิท และไม่ต้องห่วง รอนจหลับเหมือนเดิม ท่านนาวิน ท่านป๊อป ท่านตุ๋ สังกาแฟมาผสมเลือดผาดันกัน...

เจ้าของร้านยกมันทอดกับคุกกี้มาถวาย เฮ้ย..มันจะบ้ายสองแล้วนะเว้ย..! เมื่อวานที่รอยพระพุทธรบาท เด็กๆมาตื้อให้ซื้อขนมตอนเย็น ท่านนาวิณเค้นถามจนได้ความว่า มีบรรดาเปรตในผ้าเหลืองเขาฉันทันเป็นปกติ พวกเราที่ทำตามพระวินัยกลายเป็นผิดปกติเอง..!

มาถึงพระเจดีย์เม็ยะตะลูน ดกสีโม่งเย็นพอดี นี่นับเป็นพระเจดีย์ที่อาตมารักที่สุดในพม่า หุ้มทองตั้งแต่พื้นถึงยอด ฉัตรเป็นทรงระฆังองค์เจดีย์เปล่งประกายทอง เหลืองอร่ามงามตา...

ธรรมศาลาข้างพระเจดีย์ เป็นรูปพระพุทธรเจ้าโปรดปัญจวัคคีย์ มีมิติกว้างยาวลึกเหมือนมีชีวิต ดวงจันทร์ฉายประกายสีเงินยวงเหมือนเดือนเต็มดวงจริงๆ ภาพพาทูงแปดบทยิ่งงามอย่างมหัศจรรย์..!

ยอดจิตรกรผู้วาดภาพนี้ คือ อุละเตี้ย วาดไว้ช่วงปี ๒๕๓๐ - ๒๕๓๑ ตรงทางขึ้นมีภาพพระเจดีย์สวยๆ ชายภาพสีงามหยดขนาด ๑๐ X ๑๒ นิ้ว ราคาภาพละ ๓๐๐ จี๊ด ลดราคาให้ไม่ได้ เพราะเป็นราคาที่กรรมการวัดตั้งไว้ อาตมาเลือกซื้อได้ ๒ รูป...

ที่ประทับใจอีกอย่างคือ ที่พักเป็นตึกสะดวกสบาย ค่าที่พักแล้วแต่จะทำบุญ มีโรงครัวสำหรับผู้นำอาหารมาทำกินกันเองด้วย ห้องส้วม ห้องอาบน้ำ ราคา ๒ จี๊ด ยายหนูแก้มเป็นกระตึกบอกเสียงแจ้วว่า “พระไม่เก็บเงินคะ..!”

ลุงชาวใต้เวลารับอาหารแล้ว กลืนเอื้องๆ ลงไป ๓๐ แกลลอน อิ่มจนแทบเรอ แต่คนจ่ายเจอไปหมื่นสองร้อยจะเป็นลม..! สงสัยมานานแล้วว่าทำไมมันเต็มไม่ครบตามที่เราคำนวณ ที่แท้พม่ามันโกงกันทั้งประเทศ ถึงละยี่สิบลิตรมันนับเป็น ๕ แกลลอน..!

พระเจดีย์เม็ยะตะลูน (มรกตบรรจถรณ์) มณฑลมะกุกย

มาตรฐานของเราแกลลอนละ ๕ ลิตร ของพม่ามารตามันแกลลอน
ละ ๔ ลิตร เต็ม ๓๐ แกลลอนจ่ายเงินเต็ม แต่น้ำมันจะขาดไป ๓๐ ลิตร..!
เอาแกลลอนมาตรฐานมาตวงมันก็ไม่ว่า แต่คิดเงินเพิ่มตามจำนวน
มีอะไรมัยพี..!?

ตกลงว่าไอน้ำมันห่วยแตก เต็มแล้วหัวเทียนบอดบ้าง หัวฉีดตัน
บ้าง ราคาแพงกว่าเมืองไทยตั้งเยอะ..! ที่แรกหลงคิดตามมาตรฐาน ไป
ชื่นชมว่าน้ำมันเขาราคาถูก กว่าจะรู้ตัวก็เสียทำไอน้ำมันไปแล้ว..!

เอาค่าที่หักไปหยอดใส่ตู้ แล้วฝาคความมืดออกจากมะกูด มุ่งหน้า
สู่พุกาม หนูหริ่งตัวจิ๋ว ๆ วิ่งพลุกพล่านบนถนน ปักขามฤดูยั่วแห่งราตรี
ดาแดงเป็นแสงไฟ โฉบลงคว่ำอาหารมีอดึกติดกรงเล็บไปอย่างง่ายดาย
ตัวละครำพอดี..!

ลุยผ่านแม่น้ำทรายยี่นาของ ถ้าเป็นกลางวันคงมองเห็นทะเล
ทรายกว้างขวางสุดสายตา สายลมหนาวเยะเยือกแทบค้างสั้น ผ่านไป
สองชั่วโมงดินฟ้าจึงเริ่มเปิด...

เลยเมืองเมียงเช่า (ระแหง) ไปแล้ว หยุดบัสสวาระตทะเลทราย
เล่น พอรถแล่นต่อมาไม่นาน เห็นคนสามคนก้มๆ เงยๆ อยู่บนถนน พอวิ่ง
เข้าไปจนชิดมันดันบินพริบขึ้นฟ้า... “เหอ..เอ้อ..อ พญาครุฑ..!”
นกอินทรีบ้าอะไรมันใหญ่อย่างกับยักษ์ขนาดนี้ ดันลงมาเก็บซากหนูหริ่ง
ที่ถูกรถทับกิน ตกใจหมดเลย..!

พวกเราหยุดฉันเข้าที่เมืองเจ้าปะเตา ข้าวซอยร้อนๆ ทำให้หาย
หนาวไปเยอะเลย... (นิยายของกฤษณ์) มธุระคะณินโยคีธรรม

พญาครุฑ ๓ ตัวที่พบหน้าตากล้าย ๆ ทั้งสองตัวนี้แหละ..!

ขยับจะหยิบพระนาครปรกมาวางบนตักเหมือนเดิม เอ๊ย..ฝีมือใคร
วะ..!?! พญานาคที่เขาใช้เวลาปั้น ๗ วัน อาตมาทะนุถนอมมาอีก ๑ วัน
๑ คืน กลายเป็น ๗ - ๘ ขึ้นไปซะแล้ว “ฝีมือผมเองครับ...” ทิดจิตรสารภาพ
เออ..หมดหวังไปที่ เอ้อ..!

เข้าเมืองยองอู ทะเลทรายสองข้างทางเป็นดงตาล มีชาวบ้านตั้ง
เตาเคี่ยวน้ำตาลและसानไบตาลอ่อนเป็นภาชนะสวยๆ แขนวไว้ขาย ชำม
ร่อนน้ำทรายอีก ๒ ครั้ง ประมาณ ๓๐ ไมล์ ก็มาถึงพระมหาเจดีย์ชุษซีคัง
(สุวรรณประดิษฐ์) แสงแดดสองโมงครึ่งส่องต้องพระมหาเจดีย์
เหลืองปลั่ง...

กราบบูชาพระมหาเจดีย์แล้วเดินวนดูของ อาตมาได้แผนที่ภาษา

อังกฤษกับกล่องบุหรีเครื่องเงิน เจ้ากล่องบุหรีนี้ ลูกป้อม (ชุตินา นฤภัย) ต้องการเป็นนักหนา จะซื้อให้ได้ตอนไปเชียงราย อาตมาต้องห้ามไว้ บอกว่าจะมาซื้อให้ที่พม่า แทนที่จะจ่ายเป็นพันบาท ก็จ่ายแค่ ๔๐ บาทเท่านั้น..!

ข้ามมาเขตเมืองพุกามที่เต็มไปด้วยสารพัดเจดีย์เก่า คราวก่อนอาตมาสติแตกไปก็ที่นี่แหละ คราวนี้ปล่อยคนอื่นสติแตกกันบ้าง เริ่มจากพระมหาเจดีย์ธิโลมินโล พระมหาเจดีย์อะหนันดา พระมหาเจดีย์ตัดบินญู พระมหาเจดีย์ชยุญจี(มหาสุวรรณคูหา) พระราชวังเก่าพุกามที่ยังซุกไม่เรียบร้อย จากนั้นมาพระเจดีย์บุพะยา ริมฝั่งแม่น้ำอิรวดี...

พระมหาเจดีย์ชยุชียง (สุวรรณประดิษฐ์) เมืองยองอู

ฉันเพลที่ร้านอาหารข้างเจดีย์ สงสัยมันทำกระปุกเกลือตกไป เค็มบรรลัยเลย..! ค่าอาหาร ๑,๓๐๐ จี๊ด ทิดจิตรเดินปลานหาแว่น ไม่พบ ว่าทำตกที่ไหน? ถามค่าอาหารต้นตอบราคาแว่นว่า “สามพัน..!” อามา สะดุ้งแปดดลป ไอ้เวลล์..ทำเอาเสียเส้นหมด..!

ย้อนกลับมาเจอในพระราชวังเก่าพุกาม คงจะหล่นตอนในกระปุก ข้ามหลุม ตีที่ไม่มีใครเห็น ยืมร่าหน้าบานกลับมา วนไปชมพระเจดีย์ใหญ่ๆ ต่อ เริ่มจากพระมหาเจดีย์กะเต๊ะปะลิน...

มาถึงพิพิธภัณฑประวัติศาตร์อาณาจักรพุกาม ค่าเข้าชมประตู ๑๐ จี๊ด เขาลดให้คณะของเราครึ่งหนึ่ง ทั้งที่ยังไม่เสร็จก็ทำเอาทิดจิตร สารภาพว่า “สติแตกจริง ๆ แล้วครับ..!” ทุกอย่างสมัยพุกามถูกยกย่องส่วนมา แสดงเอาไว้ในนี้ บางอย่างรัฐบาลพม่าเขาก็ทำดีจนนึกไม่ถึง...

ให้มาชมสถานที่ท่านป๊อปกลับเอาแต่ข้อบปึง อาตมาบอกว่า พระมหาเจดีย์มิงกะลา เป็นจุดที่จะเห็นทะเลเจดีย์พุกามได้ทั่วที่สุดถึง ยอมขึ้นไปดู แต่พอลงมาก็มาติดแหงกอยู่ที่ร้านค้าอีกจนได้...

พระเจดีย์กู่เปี้ยวจี เป็นโถงใหญ่ ภาพจิตรกรรมฝาผนังลบลบเงิน เกือบหมดแล้ว พระเจดีย์เมียะเซดี มีพระประธานศักดิ์สิทธิ์ มีวิจิตรวิจิตรแปลกๆ พระเจดีย์มหนูหะที่พระเจ้ามหนูหะทรงสร้างพระใหญ่ในที่ตบ ประชดพระเจ้าอโรรธา พระเจดีย์โลกะหนันตามองเห็นพระเจดีย์ ต้นจิตตองลิปๆ อยู่บนเขาคนละฝั่งแม่น้ำ...

พระมหาเจดีย์ธัมมะยันจิขาดการบูรณะกลายเป็นถ้ำค้างกว กลิ่นขี้ค้างควาฉุนตลบ ซ้ำเจ้าถิ่นยังเก็บค่านักเลงอีกยี่สิบ ถ้าเป็นเขมรกาส แบ่งใส่แบบนี้จะให้มันรับประทานแข่งแทน..! พระมหาเจดีย์สุระถณี

พระมหาเจดีย์อีโลมินโล

พระมหาเจดีย์อะหนันดา

พระมหาเจดีย์ตัตบิณยู

พระเจดีย์บุพะยา (น้ำเต้า)

พระมหาเจดีย์กะเต้าปะลิน

พระมหาเจดีย์มหามิงกะลา

พระเจดีย์เม็ยะเซตี

พระเจดีย์มหนูหะ

พระมหาเจดีย์โลกะหนندا

พระมหาเจดีย์ธัมมะยันจี

พระมหาเจดีย์สุระมณี

พระมหาเจดีย์ธัมมะราชาคะ

ปีนี้บูรณะยอดเสร็จแล้ว เสียตายภาพจิตรกรรมฝาผนังฝีมือระดับบรมครู
นับวันมีแต่จะชำรุดไปเรื่อย...

พระมหาเจดีย์ธัมมะราชาคะนั้น พล.ท.ชินยุนท์เพ็งมายกฉัตร
ได้ไม่นาน เขาเร่งให้ขึ้นไปชมบนยอดทำเดี่ยว พวกเรากราบหลวงพ่
อะโรดอปี๊ด(สมปรารถนา) ปิดท้ายการแสวงบุญในเมืองพุกาม ปีนี้พุกา
ถูกลง ลูกละแค่ ๕ จั๊ดเท่านั้น..!

ย้อนกลับทางเก่า จากยอดอุกลงมาทางเมืองเจ้าปะเดา ก่อนถึง
เมืองเล็ก ๆ ชำยไปตามทางแยก มุ่งสู่เมืองโปปป่า (บุปผา) เป็นเมืองเล็ก ๆ
อยู่บนยอดภูเขาไฟที่ดับแล้ว เขาโปปป่านี้มีวัดที่มีชื่อว่าเป็นที่สำเร็จ
มรรคผลของพระฤๅษีสำคัญของพม่าหลายตน คล้ายกับภูกระดึงของ
เมืองไทยที่พระธาตุคึกมักไปแสวงหาธรรมกันนั่นเอง...

เขาโปปป่า (บุปผา) เป็นยอดภูเขาไฟที่ดับแล้ว

ด้านบุญก่อนเข้าเมืองบริการดีเหลือเกิน หยุดทำบุญเขาขนทั้งน้ำเย็นและน้ำตาลปึกมาเลี้ยง บอกว่าเป็นน้ำตาลท้ายฤดู ถ้าเดือนหน้าน้ำตาลต้นฤดูใหม่ออกจะอร่อยกว่านี้ ขนาดนี้ก็แทบเปลอกสิ้นสิ้นลงไปด้วยแล้ว ขีนอร่อยกว่านี้เห็นที่จะแย..!

เมืองเล็กๆ นี้มีผลไม้ขายเพียบเลย สินค้าสำคัญอีกอย่างคือ ดอกจำปาดองใส่ขวด ทางพมานิยมตั้งไว้บูชาพระ ยิ่งเก็บได้นานเท่าไรสรรพคุณทางยายิ่งมากเท่านั้น ทางคดเคี้ยวพาเราขึ้นไปถึงยอดเขา ฝูงลิงร่อยอยู่เต็มไปหมด...

ตั้งใจจะพักที่วัด ปรากฏว่าเชิงผาเพิ่งถล่มลงมาทับแทบ อาคารที่พักและห้องน้ำห้องส้วมพังไปด้วย อ้าว..ไ้อ่วอก..คว่าขนมทิดจิตกรไปทั้งถุง..! ย้อนมาขอพักที่วัดล่าง ทายกัธยาศัยงาม เปิดตึกมีห้องน้ำห้องส้วมพร้อมให้ทั้งหลัง...

มีพระจีนมาอีกเป็นรถทัวร์ พักอยู่ตึกใกล้ๆ กับเรา สรงน้ำซักผ้าแล้ว เดินออกไปไหว้พระกัน ทางขึ้นยอดภูเขาไฟสูงชันมาก ทำเอาหนุ่มๆ ลื่นห้อย ขณะที่คนแก่อย่างอาดมานำหน้าได้ก็ไปลื่น “ผมบอกคุณแล้วว่า แรงหนุ่มหรือจะสู้เดินนาน..!”

ฝูงลิงนับร้อยนับพันอาศัยอยู่ตามบันได คอยขออาหารจากนักท่องเที่ยว กลิ่นมันฉุนดีเป็นบ้า ถ้าเราไม่อาบน้ำสักสามวัน คงเหม็นสาบกว่ามันตั้งเยอะ..! ถึงยอดเขาแล้วมองเห็นไปได้เกือบสุดขอบโลก กราบพระทำบุญมันสะใจไปเลย...

ขาลงดินลื่นลื่นลื่น ไปลงทางหลังเขา เดินกลับกันอาานอีกเช่นกัน เดินดูของที่วางขาย ที่มากที่สุดเป็นพวกหัววาน ต้นวาน ข้าวของทุกอย่าง

ค่อนข้างแพง เดินจนครบทุกร้านไม่รู้จะเอาอะไรไปให้นักยาม เลยไม่ต้องเสียสตางค์...

แต่ก็ใช้ว่าจะรอดซะทีเดียว โสยุนท์มาขอให้ช่วยออกค่าน้ำมันเครื่อง น้ำมันเบรก อีกสองพันเศษ..! ปกติของแบบนี้เจ้าของรถรับผิดชอบเองนี่หว่า..? คุยไปคุยมาตกลงกันว่า ถ้าหากกลับมีเงินกองกลางเหลือค่อยให้ ถ้าไม่มีก็อด..!

นอกจากฝูงเรือดที่รุมกัดจนตายทั้งตัวแล้ว บรรดาหลวงจีนน้อยใหญ่ ยังลุกเข้าห้องน้ำกันตั้งตั้งโครมคราม ทำเอาความตั้งใจที่จะตื่นสายในวันนี้สลายไปกับลมหนาว ลุกขึ้นสรงน้ำประชดให้มันหายบ้าไปเลย..!

ตองตา (ภูผางาม) คงจะงามที่ไม่มีต้นไม้อะไรเลยมั้ง..?

(อ่านต่อฉบับหน้า)

สนทนากับพระเล็ก สุธมฺมปญฺโญ
เดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๕(ต่อ)
ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม :

ตอบ : เรื่องของพระ เราอยู่กับโลก มันปฏิเสธเทคโนโลยีไม่ได้ แต่ว่าศีลพระเรามีอยู่ เอาแค่พอเหมาะพอสม อย่างเช่นว่า ซ็้อคอมพิวเตอร์ ถ้าหากว่าใช้เพื่องานวัด เป็นต้นว่าเก็บข้อมูลต่างๆ ทำบัญชี หรือพิมพ์งานใช้ได้อยู่ แต่ว่าประเภทไปนั่งเล่นเกมส์อยู่ทั้งวัน นั้นน่าตะมะมาก แล้วอีกอย่าง พวกเครื่องเสียง ถ้าหากว่าใช้เพื่อการกระจายเสียงตามสาย เผยแพร่ธรรมะ ใช้ไปเถอะ แต่ถ้าว่าประเภทเพื่อเอามัน เล่นเอง ลำโพง ๓ ตัว ๘ ตัว ยังไม่พอ จะต้องหาเพิ่มอีก ๑๐๐ วัดดีไม่พอเอา ๑๕๐ ไอนั้นเกินไป อันนั้นผิดแน่ๆ อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นดูด้วย อย่าเพิ่งรีบตำหนิเขา เขาอาจจะทำเพื่องานสงฆ์ งานวัดอะไรก็ได้

ถาม : ที่ไปวัดไทยในพม่า ?

ตอบ : เป็นวัดที่น่าสงสารมาก เพราะว่าตั้งแต่ในสมัยบุเรงนองโดนกวาดต้อนไปอยู่มาจนสมัยนี้ ยังพูดไทยได้ แต่เขียนไทยกันไม่ได้แล้ว ในหมู่บ้านประมาณ ๒๐๐ กว่าหลังคาเรือน คนเป็นพัน เหลือแต่ลุงทองแดงอายุเกือบ ๘๐ ที่อ่านไทยออก นอกนั้นแค่พูดได้เท่านั้น เหตุที่ยังสามารถรักษาภาษาการพูดไว้ได้ เพราะว่าพื้นที่เป็นเกาะ การคมนาคมไปมาลำบากมาก ต้องนั่งรถแล้วลงเรือเข้าไปในเกาะอีกที จึงจะไปถึงได้ แต่เกาะมันใหญ่มากเพราะมีหมู่บ้านอยู่ ๔-๕ หมู่บ้าน อยู่ใกล้อ่าวเมาะตะมะ ห่างปากอ่าวเมาะตะมะ ๓๐ ไมล์ ก็ประมาณ๔๘กิโล

ไกลเหมือนกัน มีหมู่บ้านหายแห่งที่อยู่ในที่เจริญ อย่างบ้านชานห้วยจี่ที่แปลว่า บ้านใหญ่ชาวสยาม ที่ปะโก คือหงสาวดี นี่พูดไทยไม่ได้เลย กลายเป็นพม่าไป ๑๐๐ % ต็ม ทั้งๆ ที่รู้ว่าตัวเองเป็นคนไทย แต่พูดไทยไม่ได้ เพราะว่าอยู่ในที่เจริญ ความเจริญมันเข้าถึงง่าย ไปรับของเขาง่าย ตรงนั้นความเจริญมันเข้าถึงยาก ก็ยังรักษาภาษาไว้ได้ คราวนี้สภาพวัดเขาตั้งแต่สมัยบุเรงนองมา ก็ตก ๔๐๐ ปีได้แล้ว มันหมดสภาพแล้ว

ถาม : ก็เท่ากับไปตั้งแต่สมัยอยุธยา ?

ตอบ : ก็อยุธยา ก่อนพระนเรศวรหน่อยหนึ่ง บุเรงนองนี่อยู่รุ่นปู่ บุเรงนองเป็นพ่อนันทบุเรง นันทบุเรงเป็นพ่อมหาอุปราช มหาอุปราชก็จะรุ่นเดียวกับพระนเรศวร ตอนนั้นช่วยเขาไปประมาณ ๘๐ % แล้วสร้างมา ๔ ปี เสียเวลามากเลย เสียประวัติเอาตมาด้วย เพราะว่าที่ท่ามาวัดหนึ่งทำไม่เคยเกินปี คราวนี้ของพม่านี้ โอ้โฮ ! นอกจากของหายากแล้ว การคมนาคมยังสุดยอดขอความลำบากเลย ใช้เวลา ๔ ปี เพิ่งได้ประมาณ ๘๐ % เท่านั้น อย่างวัดพุทธบริษัท ที่ผ่านมาเอาตมาสร้างจากที่ไม่มีอะไรเลย ๕ เดือนเท่านั้นเอง เสร็จเรียบร้อยแล้ว ขาดโบสถ์อย่างเดียว ที่โบสถ์ขาด เพราะตั้งใจให้ขาด ยากจะดูฝีมือของเจ้าอาวาสด้วยว่ามีความสามารถแค่ไหน? ให้สร้างโบสถ์หลังหนึ่ง นอกนั้นเราทำให้เกลี้ยง

ถาม : (เรื่องวัดไทยในพม่า)

ตอบ : ของเก่าเขาทุบทิ้งหมดเลย เพราะมันหมดสภาพ ไปดูอย่างกับวัดอุโบราณ

ถาม : แล้วคนเขาไม่สร้างเลยหรือ ?

ตอบ : ของพม่าเขาทุบทิ้งให้กับศาสนาเขาก็จริง แต่มอญสร้างวัดมอญ

พม่าสร้างวัดพม่า กะเหรี่ยงสร้างวัดกะเหรี่ยง มันก็ต้องเหลือแต่ไทย แล้วจะมีกำลังอะไรรักษา เงินพม้ามันหายากหาเย็น ขนาดนายทหารเขาร้อยโท ร้อยเอก เงินเดือน ๙๐๐ ของเขา ประมาณ ๒๐๐ บาทละมัง ?

ถาม : (ไม่ชัด).....เรื่องของสงฆ์ เราไม่รู้ว่ามันไปยังไงมาอย่างไร (วัดถุมงคลเก่า ๆ)

ตอบ : คนที่เป็นจริงๆ คือคนที่เอามาให้เราเช่า

ถาม : อย่างเราจะโดนไปด้วยมั๊ยครับ ?

ตอบ : ของเรา ถ้าเราหนักใจ กลัวจะเป็นหนี้สงฆ์ จริงๆ แล้วมันเป็น แต่หนี้สงฆ์เขาไม่ได้ดูว่าของใหม่ของเก่า เขาดูว่าของนั้นควรค่าแก่กันมั๊ย ? วิธีที่ง่ายที่สุดก็คือหาพระ สมมติว่าเป็นพระเครื่ององค์เล็ก เราหาพระพุทธรูปหน้าตักซึก ๕ นิ้ว ไปถวายวัดเป็นการชำระหนี้สงฆ์ไป ต่อให้เป็นสมเด็จจักรพรรดิราคา ๒๐ ล้าน ก็ถวายไป ๕ นิ้ว นั่นใหญ่กว่าด้วย คือ ของพระเขาว่ากันตรงไปตรงมา เขาไม่ได้ไปดูราคาที่เขียนมันติดกัน

ถาม : ไม่ได้ดูราคาทางโลก ?

ตอบ : เขาไม่ได้ดูราคาทางโลก เขาดูว่าสิ่งที่ตอบแทนกันไปมันคุ้มค่ากันมั๊ย ? มันสมควรแก่กันมั๊ย ? คราวนี้อย่าลืมนะถ้าเป็นพระเครื่องก็องค์หน่อยเดียว เราสร้างพระหน้าตักซึก ๕ นิ้ว องค์หนึ่งราคาก็คงไม่ที่ตั้งค์เอาไปถวายแทนเป็นการชำระหนี้ไป ก็หมดกันไป

ถาม : อย่างพ่อผมก็เล่นพระมาตั้งแต่หนุ่ม มีพระผ่านมือเวียนเข้าเวียนออกบ้างแล้วก็แจกลูกหลานตั้งเยอะ ผมก็ได้มาเยอะ ... คือผมไม่ค่อยห่วงตัวผม แต่ห่วงพ่อว่า เขามาให้ผมให้ใครต่อใคร

หรือแม้กระทั่งเอาไปปล่อยต่อ พอผ่านมือพ่อไปแล้ว พ่อยังเป็นหนี้สงฆ์อยู่หรือไม่ ?

ตอบ : เรื่องอย่างนี้ ถ้าหากว่ามันเป็นส่วนของเรา เราก็เป็นอยู่ คราวนี้อย่างไรลองแนะนำว่าสร้างพระสักองค์ หน้าตัก ๓๐ นิ้ว , ๘๐ นิ้ว อะไรก็ว่าไป ตั้งใจเป็นพระชำระหนี้สงฆ์ไปเลย คือชวนท่าน.. พ่อเล่นพระมาเยอะแล้ว สร้างพระประธานถวายวัดสักองค์หนึ่งสิ อะไรอย่างนี้ หาโอกาสเปรยๆ ดูว่าท่านเอามั๊ย ? หรือไม่ก็ผมทำ แล้วพ่อร่วมทุนด้วย ให้มีส่วนของท่าน เพราะตั้งใจชำระหนี้สงฆ์

ถาม : ที่นี้ถ้าพระเนีย ๒๐๐-๓๐๐ หรือ อาจจะถึงพันองค์ แล้วมาสร้างพระ ๓๐ นิ้ว องค์เดียวมันคุ้มได้เปล่าครับ ?

ตอบ : คุ้มได้

ถาม : ผมนึกว่าจะต้องขนาด ๔ ศอก ?

ตอบ : คือจริงๆ น่าจะเอา ๔ ศอกไปเลย เพื่อความแน่นอนว่าติดหนี้สงฆ์มากน้อยเท่าไรก็ได้

ถาม : เท่าที่จำได้ ถ้าเป็น ๔ ศอกปิดทองนี้รวมกันได้ใช้ไหมครับ ?

ตอบ : ได้ ก็คนก็ได้ ถ้าไม่ปิดทองได้คนเดียว ... คราวนี้การสร้างไม่ยาก มันสำคัญตรงที่ตั้งที่เหมาะสม โดยเฉพาะหลวงพ่อบุญเรา ท่านเตือนเอาไว้เสมอว่า แกสร้างพ่อ แกก็อย่าเอาพ่อไปตากแดดตากฝน ท่านบอกว่า ข้าเห็นแล้วไม่สบายใจทุกครั้งทีเห็นคนเอาพระพุทธรูปไปตากแดดตากฝน ท่านบอกพระพุทธเจ้าก็เหมือนพ่อของเรา เราไปทำอย่างนั้นก็เหมือนไม่เคารพท่าน

ถาม : คือผมไม่ได้เถียงนะ แต่สงสัยที่องค์ใหญ่ๆ มากๆ อย่างเช่น

วัดอินทร์เอ๋ย หรือวัดของหลวงพ่อแพพิกุลทอง หรือต่อมมีอะไรอีกหลายองค์
อย่างนั้นนี่คงไม่นับหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ต้องนับ พูดย่าง ๆ ก็คือว่า มีปัญหาสร้างพระใหญ่ ก็ต้องมีปัญหา
สร้างอาคารก่อน แต่ว่าขณะเดียวกันว่า บางองค์ท่านจะทำในลักษณะเป็น
ฉัตร ถึงแม้เราดูว่ามันจะไม่สมน้ำสมเนื้อกันก็จริง แต่มันก็ยังเป็นประเภท
ที่ว่าตั้งใจสร้างในลักษณะเป็นเครื่องกันเครื่องบังแดดบังฝนไปได้บางส่วน

ถาม : (เรื่องอาคารพระซำระหนี่สงฆ์)

ตอบ :อาจจะต้องถึงปีหน้า เพราะของเราบัจจัยมันไม่ได้เป็นก้อนใหญ่
ทีเดียว มันจะมาเรื่อยๆ ทุกเดือน แล้วอีกอย่าง งานกฐินงานอะไรเราจะไม่
แตะต้องเงินของวัด งานกฐินก็ถือเป็นส่วนของเจ้าอาวาสไป เป็นกอง
กลางไป เจ้าอาวาสจะทำอะไรแล้วแต่เขา แต่ว่าของเรา เรามารับสังฆทาน
ทุกเดือน เราก็บูรณะวัดของเราไปเรื่อย

ถาม : คือไม่ได้เอาเงินที่นั่นมาใช้ แต่จะใช้เข้าวัดก็ตาม แต่ว่าเราก็ช่วย
หาเงินอีกทางแล้วทางวัดก็ช่วยด้วย ?

ตอบ : ส่วนที่ใช้ก็คือที่เอาตมา มานี่จริงๆ ส่วนของเขาแล้วแต่เขา จะว่าไป
แล้วเรื่องกฐินของวัดจะอยู่ระดับแสนกว่า ไม่ถึงสองแสน มันจะอยู่ใน
ระดับนี้มาตลอด เอาตมาไปอยู่วัดนี้ไม่ถึงปี แค่ว่าเจ้าอาวาสเขามาสองแสน
กว่า เกือบสามแสน คือเราเองเราก็ทำของเราไปเรื่อย ท่านทนดูไม่ได้
ท่านก็ควักช่วยมาเรื่อยเหมือนกัน ...สามแสนสองหมื่นกว่าบาทแล้ว
คว่าของเจ้าอาวาสเขามา มันก็เท่ากับว่า อย่างน้อยก็กฐินสองปีไปแล้ว
นั่นนะ แล้วมาปีนี้ ถึงแม้ว่าทางลูกศิษย์ของเรา เราก็ถือเป็นส่วนของ
เจ้าอาวาสเขารับผิดชอบไป เราจะไม่นับไปแตะเงินส่วนนี้ ถ้าหากว่าท่าน

ตั้งใจจะช่วยด้วย ท่านก็เอามาเอง ถ้าหากว่าท่านไม่ช่วย เราก็หาของเรา
ไปเรื่อย อย่างน้อยๆ เดือนหนึ่งๆ ต้องมีอะไรโผล่ขึ้นมาให้เห็น
อย่างสองอย่าง

ถาม :

ตอบ : งานของเรา ดีตรงจุดที่ว่ามันกลายเป็นการรวมบุญของโยมเขาไป
คนละนิดคนละหน่อย เจ้าภาพรายใหญ่เขามีอยู่ แต่ไม่กล้าชวนเขา เพราะ
ว่าท่านทั้งหลายเหล่านี้ส่วนใหญ่ใจใหญ่ไปด้วย ในเมื่อใจใหญ่ไปด้วย
ถึงเวลาเขาจะทำคนเดียว (หัวเราะ) ของเราเรอบอกแล้วนโยบายต้องการ
ให้คนส่วนมากได้บุญร่วมกัน มีหลายรายที่ประเภทว่า ถึงเวลาเขาจะทำ
คนเดียว ประเภทจะทำคนเดียวนี้ ไม่ค่อยจะคบกับเขาหรอก

ถาม : แต่ว่าทำคนเดียวเป็นบางส่วนมันก็ดีนะครับ ?

ตอบ : เคยบอก แต่มันอยู่ในลักษณะว่าเกรงใจเขา

ถาม : อันนี้เป็นความรู้สึกของผมเป็นส่วนตัวนะ คนอื่นจะเห็นเหมือนกัน
หรือเปล่าไม่รู้ล่ะ อย่างเช่นว่า วัดสองวัดจะสร้างเจดีย์เหมือนกัน หรือจะ
สร้างโบสถ์เหมือนกัน สรุปรวัดหนึ่งเราดูทำทางเสร็จแน่ ไม่ปีนี้ก็สองปี สามปี
แต่เสร็จแน่ มันอยากทำ แต่อีกวัดหนึ่ง โอ้โฮ ! สงสารหลวงพ่อเจ้าอาวาส
จังเลย แต่ไม่รู้จะเสร็จหรือเปล่า มันก็เลยไม่ค่อยอยากทำ... ?

ตอบ : เรื่องอย่างนั้นจริงๆ มันขึ้นอยู่กับการกระทำส่วนตัวของท่านด้วย

ถาม : คือท่านดีนะครับ แต่ว่า .. ถ้าพูดในทางโลกคือว่า อาจจะดังไม่พอ
อะไรอย่างนั้น ?

ตอบ : อันนี้ไม่ใช่ ไม่จำเป็นต้องดัง ทำอย่างไรให้ชาวบ้านเขาไว้ใจ
คุณก็พอ มันสำคัญตรงจุดนี้ บางรูปสร้างโบสถ์อยู่เป็นสิบ ๆ ปี ก็มีแต่เสา

อยู่นั้นนะแล้วขณะเดียวกันเราก็รู้ว่ากฐินท่านได้ ๒ ล้าน ๓ ล้าน บางทีก็ ๔-๕ ล้าน แล้วมันหายไปไหนหมด มีวัดหนึ่งท่านให้ลูกศิษย์ของท่านมาติดต่อให้เรา ไปช่วยสร้างโบสถ์ให้ ก็บอกเขาไปบอกเจ้าอาวาสของคุณ ถ้าจะทำจริง ๆ นะโบสถ์เสร็จไปนานแล้ว อาตมาว่าแต่ละปี กฐินของเขาได้หลายล้าน ของเรามีกฐินมันอยู่ในระดับไม่กี่แสน แต่ว่าเราสามารถทำวัดได้ปีหนึ่งเป็นวัด ๆ แต่ของเขาเองประเภทโบสถ์หลังเดียว กฐินได้ปีละหลายล้าน เขาทำไม่สำเร็จเสียที

ถาม : อย่างวัดที่ผมนึกถึงเมื่อกี้เนี่ย ก็นับถือท่านเหมือนกัน แต่พอจะร่วมบุญด้วยก็...จะเสร็จหรือ ? มันก็เลยรู้สึกว่าการทำที่อื่นดีกว่า ผมคิดว่าอาจจะมียุคคนคิดเหมือนผม ที่นี้ถ้าหากว่ามีเจ้าภาพรายใหญ่ หรือมีอะไรช่วย ๆ กันบูรณะให้มันดูมีอนาคต ผมก็อยากจะทำ ?

ตอบ : ของอาตมานี้มีอนาคตแน่ อันไหนที่จับมันต้องเสร็จ แล้วซ้ำไม่ได้ด้วยคือของเรามันไม่ชอบงานซ้ำ **ทำไปก่อนแล้วเงินมันจะมาเอง** อันนี้สูตรของหลวงพ่อบ้าน แล้วมันก็เป็นจริงด้วย เราทำไปเรื่อยแหละ โยมเขาเห็นเขาก็มาช่วยเอง จะมากจะน้อยยังไงมันได้ แล้วมันก็ไปได้เรื่อย ๆ ไม่เคยสะดุดกับใคร

ถาม : คือถ้าอย่างหลวงพ่อบ้าน ผมคงไม่ค่อยห่วง ขนาดท่านมรณภาพไปหลายปี มณฑปสวยหรือยังเสร็จขึ้นมาอีกตั้งหลังหนึ่ง ที่พูดไปเมื่อกี้ อยากจะให้อาจารย์เข้าใจในความรู้สึกของชาวบ้าน ?

ตอบ : มันเข้าใจอยู่

ถาม : ที่นี้คนมีกิเลสนะครับ มันเห็นก็ ...เราก็อยากให้มันเสร็จ ถ้าไม่เสร็จมันก็ เอ๊ะ ! เราจะได้อะไรเต็มมัย ? หรืออะไร มันก็คิดไปได้ ..หรือ

อย่างน้อยที่สุดมันปลื้มใจกว่า ?

ตอบ : (หัวเราะ) แต่อันนี้ที่ไม่ไปใช้บริการของเขา เพราะว่าเราเองมีปัญญาทำอยู่แล้ว เสร็จแล้วถ้าไปใช้บริการของเขาเมื่อไหร่ แปลว่าเขาทำคนเดียว ในเมื่อเขาคนเดียวก็ปล่อยให้ไปก่อน เอาไว้มีงานอะไรประเภทที่เรียกว่า รอไม่ได้จริงๆ แล้วค่อยให้เขาทำ

ถาม : อย่างผม ถ้านั่งขัดสมาธิตั้งแต่เด็ก ตั้งแต่จำความได้เลย ไม่เกิน ๑๕ นาที นี่แค่นั้นก็เจ็บแล้ว ไม่เกิน ๑๕ นาทีก็จะซา หรือแม้กระทั่งนั่งพับเพียบก็ตาม ถ้านั่งฟังหลังเสียหน่อย อย่างเก่ง ๓๐ นาทีนี่ก็ โอ้โฮ ! หนักแล้ว แต่พอนั่งที่มันสบาย ๆ บางทีมันก็หลับ เรามีวิธีหรืออุบายอะไรที่จะทำให้มันนั่งได้ดีที่สุด?

ตอบ : เอาแบบหลวงปู่ฝั้น มัยละ ? ของท่านนี่ที่ไรหลับทุกที ท่านเองรำคาญขึ้นมา ก็เลยเอาไปตั้งไว้ขอบเหว นั่งอยู่บนตูดปี๊บ กะว่าถ้ามันหลับก็ให้หัวที่ตกลงเหวตายไปเลย อย่างนั้น ท่านบอก แหม ! กำลังใจมันรวมตัวดีเหลือเกินวันนั้น ภาวนาได้ดีเป็นพิเศษ (หัวเราะ) แต่ว่าไอ้เรื่องของร่างกายจริงๆ แล้วการปฏิบัติเขาไม่ให้สนใจในร่างกาย ถ้าเราไม่สนใจมัน พอเกินครึ่งชั่วโมงไปมันจะลืมนึกความรู้สึกอันนั้น พอลืมนึกความรู้สึกอันนั้น มันก็แปลก คราวนี้มันจะทรงตัวยาวเท่าไรก็ตาม ถ้าหากมันเลยไอ้ตัวเจ็บตัวปวดนั้นไป แล้วถ้าหากถอนกำลังใจมาเมื่อไหร่ มันลุกเดินได้เดี๋ยวนั้นเลย แต่ถ้าหากเรานั่งอยู่ในระดับครึ่งชั่วโมงหรือชั่วโมงนี้ลุกขึ้นมากกว่าจะขยับได้ เหน็บมันกินนานมาก

ถาม : มันทั้งเจ็บ ทั้งปวด ถึงขนาดนั้นเลย ?

ตอบ : ใช่ ถ้าหากว่าเป็นสายของหลวงปู่ฝั้น ท่านจะดูตัวเวทนา คือความ

รู้สึกเจ็บปวดที่มันเกิดขึ้น ท่านจะดูเวทนานี้เป็นของเราจริงหรือ ?

ถาม : แล้ววิธีอย่างนี้ ทางหลวงพ่อ... ?

ตอบ : ของหลวงพ่อก่อนไม่แนะนำ ท่านบอกถ้าเมื่อยก็ให้ขยับเปลี่ยน
ทำได้ แต่ให้ประคองกำลังใจไว้ให้ดี ท่านบอกหากว่าร่างกายของมัน
เกิดอาการเจ็บปวดขึ้นมา ถ้าจิตบางคนไปกังวลอยู่กับมัน มันจะไม่ได้
อะไรเลย มันจะไปกลุ้มอยู่กับอาการปวด การเมื่อย การชาของร่างกาย
แทน เพราะฉะนั้นของหลวงพ่อก่อน ท่านบอกให้ขยับได้เลย แต่ว่าก่อน

ขยับนี้ ให้ตั้งกำลังใจให้ดี อย่าปล่อยให้มันเคลื่อน ตั้งกำลังใจทรงตัว
มันใจว่าไม่เคลื่อนแล้วเราค่อยๆ ขยับเปลี่ยนท่าของเราไป อาตมาทุกวันนี้
ที่นั่งอยู่นี้ ก็อยู่ประมาณ ๑๕ นาทีจะขยับทีหนึ่ง จนกระทั่งบางทีลูกศิษย์เขา
สงสัยว่า อาจารย์ทำไมขยับบ่อยจัง บอก เออ ! เดี่ยวเอ็งแก่เท่าข้าก็รู้อะ
ถาม : ของผมเอง ตอนปฏิบัติไม่ถูกก็ไม่รู้ว่าสมาธิดี ๆ มันคืออะไร แต่พอ
ขยับมันก็มีความรู้สึกบอกตัวเองว่า เรายังไม่มีสมาธิสักที ?

ตอบ : เคยทำอยู่ ประเภทว่านั่ง ๓ ชั่วโมง ๕ ชั่วโมง อะไรอย่างนั้น ก็กล้า
ยืนยันได้เต็มปากเต็มคำว่ามันเลยอาการเจ็บปวดนั้นไปแล้ว จะนั่งไปสัก
๓ วัน ๓ คืน มันก็อยู่ของมันได้ แล้วมันแปลกดีนะว่าถอนจิตออกมาปั๊บนี้
มันลุกเดินได้เลย มันเหมือนกับร่างกายไม่ได้รับการกดทับอะไรมาก่อนเลย
เป็นเรื่องประหลาดดีเหมือนกัน มันจะลุกเดินได้เดี๋ยวนั้นเลย แล้วจะรู้สึก
ตัวเบาเป็นพิเศษด้วย คล้ายๆ กับว่า ถึงตอนนั้นแล้ว สภาพจิตมันสามารถ
คุมร่างกายได้หรือไม่ ก็บอกไม่ถูก แต่ว่าถ้าหากยังอยู่ในระดับครึ่งชั่วโมง
หรือชั่วโมงหนึ่งนี้ ถ้าลุกขึ้นนี้เห็นบิณฑานเลย แต่ว่า แหม! เจ้าประคุณเถอะ
อิตอนที่มันทรมาณมากๆ นี่มันเหมือนกระดุกจะแตกเป็นชิ้นๆ กันมัน

เหมือนกับบางลงๆ กระดุกจะทะลุออกมาข้างนอกกันอย่างนั้นนะ โอ้โห !
มันทั้งเจ็บทั้งแสบ ทั้งร้อน บอกไม่ถูก คำพูดที่จะอธิบายเป็นภาษามนุษย์
มันคงอธิบายไม่ได้หรอก แต่เคยลองดูแล้ว รสชาติมันเด็ดขาดดีมากเลย
สารพัดความรู้สึกทรมาณ มันจะมารวมอยู่ที่เดียว

ถาม : บางทีก็รู้สึกแปลกใจว่า ร่างกายเราก็ไม่ได้เป็นโรคอะไรร้ายแรง แต่
ทำไมนั่งแล้วมันเป็นทุกข์ได้ขนาดนี้ ?

ตอบ : ถ้าเป็นสายของหลวงปู่มัน ท่านจะดูทุกข์ ดูเวทนา ก็จำเป็นต้อง
บังคับให้นั่งนานๆ แต่ถ้าของหลวงพ่อนี้ท่านจะให้เปลี่ยนท่าไปเลย

ถาม : ของผมบางทีไม่มาที่นี้ก็มักจะไปที่อื่น คือก่อนจะรู้จักที่นี่ ก็ไป
ที่อื่นก็ถามไปเรื่อย บางทีไปก็ไม่ได้คุยกับหลวงปู่ หลวงพ่อ อะไรมากมาย
เดินๆ อยู่ในวัด มันก็รู้สึกสบายใจ ?

ตอบ : อย่างน้อยๆ กระแสของสถานที่ มันไม่มากไปด้วยรัก โลก
โกรธ หลง เหมือนอย่างกับทั่วๆ ไป ถึงมันจะมีอยู่บ้าง มันก็ไม่หนักเท่า
ในเมื่อสถานที่ที่มีกระแสที่ดี มันก็เลยพาให้เราสงบไปได้เร็ว ยิ่งเป็น
สถานที่สำคัญมีพระพุทธรูปสำคัญ มีหลวงปู่ หลวงพ่อที่ปฏิบัติดีปฏิบัติ
ชอบ จริงๆ โอ๊ย ! มันบอกไม่ถูก .. ขึ้นไปพระธาตุดอยสุเทพนี้ ไม่ทันต้อง
ภาวนา กำลังใจมันรวมตัวบ๊ีบเลย ให้นั่งอยู่นานเท่าไรก็อยู่ได้ สบายใจ
สถานที่สำคัญ ๆ หลายแห่ง ตามพระธาตุ ตามเจดีย์ หรือตามสถานที่มี
พระพุทธรูปสำคัญอยู่ ไปเมื่อไหร่ก็สบายเมื่อนั้น

ถาม : มีอีกอย่าง ที่สงสัยตัวเองพอดึ่นนอนบ๊ีบ เมื่อก่อนตื่นนอนบ๊ีบ ก็นั่ง
สมาธิเลย ตื่นมาก็ลุกขึ้นนั่ง พอมาหลังๆ เอ๊ะ ! เราทำอย่างนี้ถูกหรือ ?
ตื่นมาก่อนนั่งสมาธิ น่าจะไหว้พระก่อนหน่อย แต่บางทีมันก็...มันจะ

ชี้แจงหรืออะไรก็ไม่ทราบ มันก็อยากจะนั่งเลย ก็เลยไม่รู้ว่าจะนั่งมันจะดี ?

ตอบ : ก็เป็นอันว่า ลุกขึ้นมากราบ ๓ ครั้ง ก็ภาวนาต่อไปเลย เวลากราบ ๓ ที น่าจะมีนะ เป็นการแสดงออกซึ่งความเคารพในพระรัตนตรัย แต่บางที ถ้าหากตามที่หลวงพ่อบอกมา พอรู้สึกตัวปุ๊บ ถ้าจิตยังอยู่บนนิพพาน กราบพระบนนิพพาน ถ้าจิตไม่ได้อยู่บนนิพพาน ส่งจิตขึ้นไปกราบพระบนนิพพานเดี๋ยวนั้นเลย เป็นการใช้กายในไปแทน ตัวนอกก็ยังนอนอยู่อย่างนั้น ปล่อยให้มันพักเสียให้พอ แต่จิตทำงานของตัวเองต่อไปนานแล้ว ถ้าหากว่าอย่างนั้น โอกาสจะมากกราบงาม ๓ ที ยังไม่มีเลย ต้องรอจนกระทั่งลุกขึ้นไปทำการงานอะไรจริงๆ ถึงจะได้กราบ

ถาม : ผมปฏิบัติไม่ได้ถึงขนาดนั้น เล็กๆ น้อยๆ เท่านั้นเอง ?

ตอบ : อยู่ในลักษณะที่ว่า ถ้ามีโอกาสก็ทำให้มันครบถ้วนขบวงความ ถ้าโอกาสมีน้อย ประเภทขนาดแค่ใช้ใจอย่างเดียวก็ทำได้

ถาม : บางทีมันก็ลึกลับสลับอยู่ อยากจะนั่งก็อยากจะนั่ง แต่พอจะนั่งโดยที่ไม่กราบพระมันรู้สึกตะขิดตะขวงใจ ไม่นะโมฯ ไม่อธิปิโสฯ มันเหมือนกับเราไม่ ... ภาษาชาวบ้านคือ ไม่เห็นหัวท่านเลยหรือ ?

ตอบ : หลวงพ่อบอกเคยเล่าให้ฟัง ท่านไปช่วยเขาสร้างวัดทางสมุทรสาคร ไม่ทราบว่าจะวัดอะไร ? คราวนี้ก็จะเลิกงานก็ล่อเข้าไป ๕ ทุ่ม เทียงคีน หลวงพ่อบอกชอบเดินทางกลางคืน ท่านเองสมัยก่อนใช้เรือแจว ท่านก็เลยชอบเดินทางกลางคืน เพราะมันเย็น ท่านแจวเรือผ่านบ้านทนายกวัด ทนายนี้ต้องเตรียมงานก่อนงาน วันงาน แล้วก็เลิกงาน กว่าเขาจะได้นอนก็ล่อไปตั้งตีหนึ่ง ตีสองเหมือนกัน คราวนี้ความเคยชินของท่าน

ต้องสวดมนต์ก่อนถึงจะนอน สวดมนต์ที่สวดประจำเป็นบทที่ยาวที่สุด เสียด้วย คือ มหาสมยสูตร แกะขึ้น เอวัมเม สุตัง.... มันหลับเสียก่อน คนเหนื่อยมากเพลียมาก พอแกได้สติมา แกก็ เอวัม เม สุตัง มันไม่เคยจะจบเลย แม้กระทั่งวรรคแรก หลวงพ่อบอกท่านพายเรือผ่านไป ได้ยินก็ตั้งใจฟัง พอเอที ๓ เอาพายกระทู้ข้างฝาเลย เฮ้ย ! นอนภาวนาไป สวดมนต์นะยาทา ภาวนานะยาทิน ภาวนาได้ผลมากกว่า ทายกเขาก็เพิ่งจะคลายกำลังใจลง บอกหงายลงก็หลับไปยันรุ่งขึ้นเลย คือตัวเองจิตมันมัวแต่หวังจะสวดมนต์อย่างเดียว หลวงพ่อบอกท่านเลยตะโกน สวดมนต์มันยาทา ภาวนายาทิน ได้ผลเร็วกว่า นอนภาวนาไปชะ พุท..ไม่ทันจะ โธ ก็น็อคไปแล้ว (หัวเราะ)

ถาม : ถ้าเป็นเช่นนั้นก็ช่วยได้(ไม่ชัด)..... แต่พอผมกราบก็พยายามจะนึกถึง พระพุทธรูปอะไรอย่างนี้ ก็ยังไม่ได้ขนาดกสิณ หรือกะ แต่พยายามนึก..... ?

ตอบ : ไม่ต้องเห็นก็ได้ ให้มันใจเท่านั้น กราบลงไปเถอะ ขอเพียงกำลังใจของเรายึดมั่นเท่านั้นเอง เห็นภาพไม่เห็นภาพไม่เป็นไร น้อมใจกราบลงไปได้เลย

ถาม : อย่างกรณีที่เขาพระมา พูดถึงในเรื่องนี้สงฆ์ คือเขาก็เป็นหนึ่งสงฆ์ อยู่กรณีหนึ่ง แล้วก็เอาพระ ๕ นิ้ว อย่างที่อาจารย์แนะนำก็คือหายกัน แต่ถ้าเราไปขโมยมาจากวัด ถึงแม้ว่าเราจะชำระหนี้สงฆ์ แต่ความที่มันเป็นอกุศลนาทาน มันก็ยังมีอยู่ใช่ไหมครับ ?

ตอบ : ใช่

ถาม : มันแตกต่างกัน ?

ตอบ : มันต่างกัน โขมยของสงฆ์โทษอเวจีเลยนะ

ถาม : แต่ถ้าเกิดเราซื้อต่อมาด้วยความอยากได้แต่ไม่ได้ขโมยนะครับ แต่เราอาจจะรู้ว่า... อาจจะรู้หรือไม่รู้ว่าของ.....?

ตอบ : เขาเป็นว่า ถ้าไม่ได้สั่ง ไม่ได้ทำด้วยตัวเอง เป็นอันว่าพ้นไป ถ้าสั่งให้เขาขโมย หรือเราขโมยเอง โทษอกทินหาทานเต็ม ๆ

ถาม : แต่ถ้าเราไม่ได้สั่ง... ชำระหนี้สงฆ์ได้... ?

ตอบ : ไม่ได้สั่ง เห็นมาเราชอบใจ ตั้งใจชำระหนี้สงฆ์ของเราไป มีภรรยาของนายตำรวจคนหนึ่งชื่อทองผาภูมิ ตำรวจกลุ่มนี้เขาตามล่าของเก่าปรากฏว่าเขาไปได้พระท่ากระดานมาจากกรุในถ้ำ เสร็จแล้วเขารู้ว่าราคามันสูงมาก แต่ปรากฏว่าตำรวจชุดนี้ทั้งสามคนมีอันเป็นไปหมดเลย รายหนึ่งตอนนี้อยู่ติดคุกอยู่ อีกสองรายนี้ รอดคว่ำตายรายหนึ่ง แล้วก็ป่วยตายรายหนึ่ง คราวนี้รายที่ป่วยตายนี้เขาก็เกิดความแปลกใจว่ามันจะเป็นอาถรรพณ์ในการที่เอาของสงฆ์มาหรือเปล่า? ก็เลยแนะนำเขาให้ชำระหนี้สงฆ์ บอกว่าพระนี่ให้เอาไปถวายพระท่านไว้ เสร็จแล้วให้เอาพระหน้าตัก ๕ นิ้วไปแลกคืน คือไปขอเปลี่ยนท่านมา มันจะได้เป็นการชำระหนี้สงฆ์ไป เขาเองเขาบอกว่าไม่รู้จะไว้ใจใครได้ เพราะของมันแพง บอกอย่างนั้น เอามาฝากอาตมาไว้แล้วกัน (หัวเราะ) รุ่งขึ้นเอาพระมาเปลี่ยน เขาบอกว่าจริงๆ เขาไม่ยอมได้ เพราะสามีกิตตาย ลูกๆ ก็ยังเรียนหนังสือ มีคนเขาขอเช่าราคาสูงมาก ก็เลยอยากจะทำอะไรออกไปเพื่อที่จะเอาเงินมาให้ลูกเรียนหนังสือ

ถาม : อย่างนี้ภรรยาตำรวจคนนี้เขาชำระหนี้สงฆ์ไปแล้วด้วยวิธีการเอาพระ ๕ นิ้วไปเปลี่ยน แล้วคนที่ซื้อต่อมาจากภรรยาคนนี้ ต้องไปชำระ

หนี้ใหม่ ?

ตอบ : ไม่ต้อง มันหมดแค่นั้นแล้ว เรื่องของสงฆ์อันตรายมากเลย โดยเฉพาะเรื่องพระกรุ ส่วนใหญ่สมัยก่อนเจตนาเขาดี อันดับแรก คือ สร้างถวายเป็นพุทธรูป เพื่อสืบทอดอายุพระศาสนา อันดับต่อไป เขาอาจจะตั้งเจตนาไว้ว่า ถ้าหากว่าวัดวาอารามพัง เวลาชุดพระขึ้นมาเจอพระจะได้เอาพระจำหน่ายเพื่อหาเงินมาซ่อมวัด เพราะฉะนั้นเมื่อเจตนาของเขาสูงมากนี้ ไปแตะเมื่อไหร่ก็ยุ่งเมื่อนั้น

ถาม : เป็นห่วง พออ่านเจอในเรื่องชำระหนี้สงฆ์ ก็ห่วงจัดเลย คือว่าบางทีมันโดนโดยที่เราไม่รู้ตัว ?

ตอบ : อาตมานี้โดนเต็มๆ เลย หลวงพ่อท่านพูดถึงเรื่องข้าวพระ การถวายข้าวพระที่วัดนะ ไม่ใช่ที่บ้าน ถ้าที่บ้านเรามีสิทธิ์กิน สิทธิ์ใช้อยู่แล้ว ถวายข้าวพระที่วัด ส่วนใหญ่หายกเลือกแต่กับตี่ๆ ของดีๆ เอาไปถวายพระพุทธรูป แล้วก็ลาพระพุทธรูปมาไชยเสียเอง อันนั้นแหละชวยเลย เพราะว่าอันนั้นเป็นของสงฆ์ เขาตั้งใจถวายไว้ที่วัด ของเราเองสมัยก่อนประเภทเด็กวิ่งอยู่กับวัดอยู่แล้ว ก็พาดไปประจำ หลวงพ่อท่านพูดถึงเรื่องนี้ ท่านก็ถามใครกินนรกลงท้องไปบ้าง ? เราก็กินมือสุดแขนเลย ท่านก็บอกไม่ต้องหนักใจหรอก ตั้งใจชำระหนี้สงฆ์ซะ

ถาม : แต่ถ้าเป็นที่บ้านไม่เป็นไร ไช้มั๊ยครับ?

ตอบ : ที่บ้านไม่เป็นไร

ถาม : สมมติถ้าเราจัดงานทำบุญบ้าน ก็จะมีข้าวสำหรับพระพุทธรูปด้วย...?

ตอบ : คืออย่างเช่นถ้าเรา ถวายข้าวพระพุทธรูปเป็นประจำ หรือว่าถวายข้าวพระพุทธรูปไว้ที่บ้าน หรือว่าในงาน อันนั้นเป็นของเราอยู่

เพราะเรามีส่วนของสงฆ์ไว้เป็นต่างหากอยู่แล้ว แต่ส่วนที่ถวายสงฆ์ไว้ที่วัด เขาตั้งใจเอาไปถึงวัด มันกลายเป็นของสงฆ์ไปแล้ว มันไม่ใช่ของเรา แต่หลายต่อหลายวัดแม้กระทั่งทำฆนุญก็จะมี การอุปโลภณ์สังฆทานก่อน อุปโลภณ์นี้ สังฆทานจะใช้ประเภทว่า เป็นการแบ่ง ส่วนหนึ่งฟังถึงแก่พระมหาเถระผู้อยู่เหนือข้าพเจ้า ส่วนที่สองฟังถึงแก่ข้าพเจ้าตลอดจนกระทั่งภิกษุสามเณรทั้งหลายที่มีส่วนร่วมกันในที่นี้ ที่เหลือจากนั้นก็มอบให้ทายก ทายิกา อุบาสก อุบาสิกา และสรรพสัตว์ ทั้งหลายที่ต้องการ พอเขาสาธุ ก็เป็นอันว่า พันจากมือพระมาก็กินไปเหอะไม่ว่าอะไรหรือ

